

ДЕТЕКТИВИ С МАШИНА НА ВРЕМЕТО

Фабиан Ленк

Клонка в Тевтонската гора

Криминални загадки

ФАБИАН ЛЕНК
КЛОПКА В ТЕВТОНСКАТА
ГОРА

Превод: Ирена Патулова

chitanka.info

Юлиан, Ким и Леон откриват тайната на една стара библиотека: магическият Темпус е машина на времето, която може да ги отведе на всяко място в миналото. Те пътуват по следите на престъпници в различни исторически епохи. Техните пътешествия във времето се превръщат в опасни приключения.

Римската провинция Германия — 9 г. сл.н.е. Няколко германски племена готвят засада на три римски легиона. Предводител на бунта е Арминий, син на германски княз и пръв довереник на управителя на провинция Германия — Публий Квинтилий Вар. Как ли Арминий ще успее да надхитри римляните?

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

ЗАГОВОРЪТ

Юлиан вече нямаше търпение — петък е, шести час, а след него идват събота и неделя! С Ким и Леон бяха решили да си направят барбекю и да разпънат палатка в градината. Родителите му бяха съгласни, а и времето беше страхотно. Момчето неспокойно се въртеше на стола си и шаваше с крака.

Няма ли край този час!

Пред дъската стоеше господин Тебелман — любимият им учител по история и класен ръководител на техния клас. Всеки петък в часа на класа обсъждаха актуални теми или решаваха някакъв проблем.

— Е, какво имаме за днес? — попита Тебелман и подръпна поизносеното си сако, в погледа му се четеше очакване.

Всички мълчаха и Юлиан тайничко се зарадва — може би Тебелман ще ги пусне по-рано... Погледна към Ким и Леон.

— Е, в такъв случай искам да обсъдя нещо с вас. Става дума за предстоящия излет.

— О! — извика Леон. — Имам предложение! Да отидем в увеселителния парк на онова невероятно влакче! Прави четворен лупинг!

— Или в аквапарка — обади се и Ким. — Пързалките са върхът!

Всички заговориха един през друг, повечето намираха предложенията на Леон и Ким за супер. Заваляха и други предложения.

Тебелман вдигна ръце и помоли за тишина:

— Всички предложения са чудесни, но си мислех по-скоро за излет до Калкрийзе^[1].

— За пръв път го чувам! — възкликна Торстен.

— Има ли там увеселителни влакчета? — попита Аня.

Тебелман повдигна вежди.

— Калкрийзе се намира в Тевтобургската^[2] гора, недалеч от Оснабрюк, и въпреки че няма увеселителни влакчета, все пак е изключително интересно място.

— Сигурно има великани — изтърси Торстен, но никой не се засмя на шегата.

Тебелман пропусна казаното покрай ушите си и продължи:

— В Калкрийзе ще разгледаме един интересен музей, в който...

Някои от учениците изпъшкаха.

— Не бързайте със заключенията! Музеят се намира на едно много специално място. В 9 г.сл.н.е. там се провела знаменитата битка между римляните и германите. В Калкрийзе римляните претърпели едно от най-тежките си поражения. Унищожени били три легиона^[3] и били убити хиляди войници. През 2009 г., в чест на двехилядната годишнина от битката, в музея е създадена панорама, пресъздаваща събитията от онова време. Замислена е така, че и посетителите да могат да вземат участие в битката.

Юлиан кимна. Беше чел за това във вестника. Годишнината от битката беше широко отбелязана в цяла Германия.

— Чух, че някои историци се съмняват дали битката се е състояла именно в Калкрийзе.

— Точно така — отвърна Тебелман. — Има различни версии за това, къде точно се е състояла, факт е обаче, че в Калкрийзе са намерени многобройни римски монети, оръжия, шлемове и скелети, отнасящи се към този период.

Юлиан хвърли поглед към приятелите си — изглеждаха заинтригувани. Една знаменита битка и една малка загадка като начало...

— Как е станало така, че са набили канчето на римляните? — попита Торстен. — Винаги съм смятал, че са били почти непобедими.

— Набили канчето? — сбърчи нос Тебелман. — Май трябва доста да поработиш върху начина си на изразяване... Е, добре, устроили са им засада. В дъното на всичко бил един мъж, чието име трябва да запомните — Арминий^[4], един от предводителите на германите^[5]. Бил е сред доверените приятели на Вар, римския наместник в Германия^[6]. Младият княз служел във войската на Вар и бил начело на една войскова част. Обаче подмамил Вар и легионите му в смъртоносен капан.

Юлиан, Леон и Ким пак се спогледаха. Как точно е успял Арминий да надхитри и погуби римляните?

Малко по-късно, когато прекосяваха училищния двор на път към дома, Ким отбеляза:

— Тебелман направи така, че всички да поискаме да отидем в музея.

— Е, не съм толкова сигурен за Торстен — отвърна Леон и се засмя.

— Любопитен съм дали битката действително се е състояла в Калкрийзе, но още по-любопитен съм как германите са успели да победят римляните — промълви Юлиан.

Ким му се усмихна:

— Знам какво имаш предвид. Искаш да отидем в нашата библиотека и да проучим въпроса, права ли съм?

— И още как! — извика Юлиан. — Искате ли и вие да участвате?

— Иска ли питане! — отвърнаха приятелите.

Следобед тримата се срещнаха в старата библиотека на манастира „Свети Бартоломей“. Беше затворена в момента, но Юлиан имаше ключ. С тях беше и Кия, котката с кехлибарената козина и смарагдовозелените очи. Както винаги, тя се настани удобно върху перваза на един прозорец, а Юлиан, Леон и Ким се захванаха с проучването.

Леон намери една книга за божествата на германите и за техния тинг^[7], където се вземали всички важни решения. Ким се зачете в едно съчинение за Арминий, а Юлиан се ровеше в интернет.

— Просто да не повярваш! — каза след малко той. — XVII, XVIII и XIX римски легиони били почти напълно унищожени. А Вар се самоубил, като се хвърлил върху меча си.

Леон и Ким се приближиха към приятеля си заедно с книгите си.

— А какво е станало с Арминий? Нали е бил сред римляните — подхвърли Ким. — Останал ли е жив след сражението?

Юлиан превъртя текста върху екрана:

— Да, само че през 21 г.сл.н.е. става жертва на интриги и бил убит.

— Кой всъщност е този Арминий? — попита Леон. — И защо има римско име? Арминий... Не ми звучи като германско...

— Така е — замислено отвърна Юлиан. — Само че тук не пише нищо за това...

Ким вдигна ръка като в училище и каза:

— Открих в моята книга нещо по въпроса. Бил е син на херуския^[8] княз Сегимер^[9]. Арминий е римското му име, германското не е достигнало до нас — и тя прескочи няколко абзаца, преди да продължи. — През XIV в. започнали да превеждат името Арминий като Херман. В днешна Германия все още могат да се срещнат паметници на Херман като този в Детмолд, в Северна Вестфалия. Битката с Вар се смята за най-важната победа на германите над римляните. Но да се върнем на Сегимер. Той влязъл в съглашателство с врага и изпратил сина си при римляните, за да получи добра военна подготовка. Те пък от своя страна си поставили за цел да превърнат сина на германския княз в римлянин, така че по-късно да прокарва интересите им в Германия. Римляните нарекли младия воин Арминий. Вероятно бил много умен и храбър, защото не след дълго му поверили командването на цяла войска част. Освен това бил приятел на Вар, който сякаш му се доверявал.

— Да — намеси се и Юлиан, — а това от римска гледна точка било ужасна грешка. Тук е написано как подмамил Вар в засадата. Било е през септември. В месеците точно преди това, римляните успели да покорят германите от поречието на река Везер — земите между Рейн и Везер трябвало да станат римска провинция^[10]. Съпротива почти нямало. Преди настъпването на зимата легионите трябвало да се върнат на югозапад и да се установят на лагер край Рейн — в Опидий Убиор^[11] и Кастра Ветера^[12] с техните минерални бани и храмове. Арминий докладвал, че германите се вдигнали на бунт, но бунтът бил незначителен и трите легиона щели да се справят с него. Трябвало само да се отклонят малко от пътя.

— И това „малко отклонение“ ги отвело право към смъртта — допълни Ким.

— Да, по всичко изглежда, че е станало точно така — отвърна Юлиан, без да откъсва очи от екрана. — Германите, предвождани от Арминий, им устроили засада в някаква непроходима горска местност.

— Как е станало? — попита Леон. — Нали Арминий е бил с римляните!

— Основателна забележка — съгласи се Юлиан. — Само че за съжаление не мога да открия тук нищо по въпроса. По някакъв начин е успявал да направлява отрядите си.

— Въпреки че по това време не е имало мобилни телефони... — с усмивка отбеляза Ким. — Имаме вече три въпросителни. Първата е свързана с точното местоположение на битката. Втората — с начините на комуникация през тази епоха. И третото, което не ми е никак ясно, как са успели германите да нанесат такова съкрушително поражение на многократно превъзхождащите ги римляни!?

— Как мислиш, Кия? Как е станало?

Котката се приготви да скочи и да се втурне към Темпус — стаята на времето. Ким се засмя:

— Просто не е за вярване! Мисля, че Кия ни кани на малка екскурзия в миналото...

Юлиан сбърчи чело:

— Хора, по-добре да не отиваме. Помислете си за хилядите убити!

— Спокойно! — отвърна Ким. — Точно това се опитвам да направя. Бихме могли например да изчезнем, преди битката да започне.

— Стига да успеем...

— И защо да не успеем? — попита Леон. — Аз съм „за“ да се опитаме да отговорим и на трите си въпроса.

— Аз също! — извика Ким.

Юлиан изключи компютъра с въздишка:

— Добре — предаде се накрая той. — Само че трябва да сме много внимателни.

— Естествено! — отвърна Ким, която вече тичаше след Кия.

Стаята на времето Темпус беше скрита зад висок шкаф с книги, монтиран върху релси, така че да може да се отмества встрани, обаче на никого не му беше хрумвало да го направи. На никого, освен на приятелите. Те дръпнаха шкафа и минаха през мрачната, украсена с магически знаци врата. Пред очите им се разкри пулсиращата с ритъма на времето стая, изпълнена, както винаги, с бледа синкава светлина. Имаше хиляди врати, над които бяха изписани цифри на години, а иззад тях се чуваха най-различни звуци — гръмотевичен грохот, птичи песни, шумолене, виене...

Юлиан, на когото Темпус никога досега не му се беше струвал по-зловещ, пипнешком се придвижваше по пулсиращия под. Зад всяка врата се криеше година от историята. Но къде е вратата, отвеждаща към 9 г.? Не беше изключено вратата към 329 г. да се намира непосредствено до вратата към 1912 г.

Юлиан се озърна, надяваше се да го осени някаква идея. Подът пулсираше под краката му, стори му се, че долавя монотонен тътен, сякаш отряд войници се приближава с маршова стъпка. Юлиан наостри уши. Римляните също са марширували, когато са тръгвали към зимния си лагер малко преди да щракне капанът, устроен им от германите. Дали Темпус не се опитва да му подсказе нещо?

Юлиан се вслуша и тръгна по посока на тътена от войнишки стъпки. Когато се отклоняваше, звукът заглъхваше, а когато се движеше в правилната посока — отново се усилваше. Така стаята на времето го отведе до точната врата! Беше украсена с мечове, от които нещо капеше. Кръв!

Юлиан ужасено се дръпна назад.

— Какво има? — попита Ким, която стоеше зад него с Кия на ръце. Юлиан подскочи и се дръпна, не бе усетил приближаването на Ким. В този момент до тях застана и Леон.

— Няма нищо — отвърна бързо Юлиан и посочи към вратата. — Пристигнахме!

Леон се засмя и отвори тежката врата.

— Не още — отвърна той.

Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху Калкрийзе. Само така Темпус щеше да ги пренесе на точното място. Прекрачиха прага и се озоваха в отдавна отминало време. Настана мрак и те пропаднаха в бездънната празнота на нищото.

[1] Калкрийзе — хълмът, в чието подножие се състояла знаменитата битка между германите, предвождани от Арминий, и римските легиони, водени от Вар. Намира се близо до Оснабрюк, Германия. — Б.пр. ↑

[2] Тевтобургската гора — средно висока планинска верига край Оснабрюк. — Б.пр. ↑

[3] легион — основна бойна сухопътна единица в римската армия, състояла се от над 5000 войници. — Б.пр. ↑

[4] Арминий (17 г.пр.н.е. — 21 г.пр.н.е.). — Княз на херуските, предводител на германите в битката в Тевтобургската гора. — Б.пр. ↑

[5] германи — група племена, населявала Западна, Северна и Североизточна Европа от Античността до Средновековието. Те говорели сродни диалекти на един общ старогермански език, имали сходни вярвания и обичаи, живеели свободно на племена и родове, управлявани от старейшини или князе. — Б.пр. ↑

[6] Германия — така римляните наричали земите източно от Рейн, разделени на две провинции — Долна и Горна Германия. — Б.пр. ↑

[7] тинг — народно събрание при германите и скандинавските народи, в което участвали всички свободни мъже. На тинг се избирали вождове, решавали се важни въпроси. — Б.пр. ↑

[8] херуски — германски племена, установили се в района между Тевтобургската гора и Харц, границите на поселенията им достигат до река Елба. В началото на новата ера образуват племенни съюзи на древните германи, населяващи териториите между реките Рейн и Елба. — Б.пр. ↑

[9] Сегимер — херуски княз, баща на Арминий. — Б.пр. ↑

[10] провинция — страна, покорена с война, част от Римската империя. Провинциите били 36 на брой. — Б.пр. ↑

[11] Опидий Убиор — важен, добре укрепен римски лагер край Рейн, на мястото на днешния Кьолн. — Б.пр. ↑

[12] Кастра Ветера — важен, добре укрепен римски лагер край Рейн, днешния Ксантен, Германия. — Б.пр. ↑

В ТРЕСАВИЩЕТО

Приятелите се спуснаха по ствола на едно дърво в света на германите. Бледата светлина на луната, наполовина скрита зад облак, осветяваше овална площадка. Тук-там сред повалените бреси стърчаха камъни, довлечени от праисторически ледници. Студеният вятър накара децата да потреперят.

Леон смаяно се огледа. Докъдето му стигаше погледът, не се виждаше нито град, нито село, нямаше дори и подобие на хижа.

— О, не! — извика Юлиан, в гласа му се долавяше паника.

— Какво има? — попита Леон.

— Та-а-м — запелтечи Юлиан и посочи към върха на дървеното творение, през което Темпус ги спусна.

Леон трепна — нещото имаше формата на обърната латинска буква „У“ и беше около три метра високо. На върха стърчеше череп с огромни рога. Ленти, наподобяващи коси, се развяваха във всички посоки.

Приятелите неволно се притиснаха един в друг, Кия направи гърбица и изфуча.

— Къде се озовахме, за бога? — тихо попита Юлиан.

— Това е някакво свещено място — отвърна Леон, като си спомни за прочетеното в библиотеката за събранията на тинга и за свещените места на германите, където поставяли дървени фигури на божества, високи няколко метра.

— Надявам се да намерим някакво село — каза Леон и притвори очи, когато облакът се разнесе и лунната светлина стана по-ярка. — Тук има още много такива стълбове.

Дървените творения, хаотично разположени наоколо, стърчаха като големи белезникави пръсти. Всички бяха увенчани с черепи и за миг на Леон му се стори, че мъртвите животни са вперили очи в тях. Той тръсна глава, за да прогони зловещите мисли.

— Ще използваме отново този стълб, за да се върнем обратно в Зибентан, нека се опитаме да го запомним добре — каза той.

— Ясно, Леон — отвърна Ким и се огледа. — Добре поне, че Темпус ни е снабдил с необходимите дрехи. Роклята ми е доста топла!

Ким носеше дълга сива вълнена рокля с качулка, закопчана на раменете с фибули^[1], широк кожен колан, на който висяха няколко торбички, и здрави кожени обувки. Леон и Юлиан бяха с дълги до кокалчетата на краката вълнени панталони, с пришити към тях къси чорапи, широки ризи с дълги ръкави и палта от овча вълна. Бяха обути с кожени обувки и препасани с кожени колани.

— Трябва да намерим къде да пренощуваме. Струва ми се, че тук има пътечка. Елате! — предложи Леон. След няколко крачки обаче се спря. Левият му крак затъна с плъокащ звук, той вдигна ръка и Ким и Юлиан се спряха.

— Тресавище! — извика Леон и предпазливо продължи напред. Кракът му пак затъна, този път по-дълбоко, усети в обувката си студена локвичка.

— Гадост! — възкликна той. — Не можем да продължим оттук. Да се връщаме.

— Да се връщаме, но къде? — попита Юлиан.

Вятърът подгони облаците и те закриха луната. Тъмнината ги обгърна, а до ушите им достигна вой.

— Вълци! — промърмори Ким.

Кия измяука, след това се втурна към един от огромните камъни. Приятелите се спогледаха с тревога.

— Не можем да останем тук — пророни Юлиан. — Това е твърде...

— Тихо! — Леон беше наострил уши. Дочу гласове, а после и конско пръхтене. — Някой идва насам! Да се скрием бързо!

Последваха котката и се скриха зад камъка. Гласовете ставаха все по-силни и от време на време се разнасяше дрезгав смях.

Леон се осмели да надникне иззад камъка. Между дървените фигури затанцуваха отблясъци от факли, някакви мъже в кожени

наметала се приближаваха. Леон предположи, че са най-малко двайсетина души.

Всички носеха покрити с кожа щитове от ясеново дърво, с метален шип в средата. Повечето бяха въоръжени с бойни секири или саксове^[2] — бойни ножове с едно острие. Някои носеха дълги мечове — спати^[3], а други — дълги копия, фрами^[4]. Мъжете спряха, после забучиха в кръг факлите в мочурливата почва.

— Това със сигурност е мястото, където се провежда тингът — прошепна Леон на приятелите си. — В тинга участват само мъже с висок ранг, като князе например.

— Дали Арминий е с тях? — шепнешком попита Ким.

Леон точно се готвеше да отвърне, че едва ли ще познаят младия херуск, когато изневиделица се появи висок мъж в римска униформа. Носеше метален шлем и подбрадник и имаше броня на гърдите. Под бронята се виждаше туника^[5], а на колана — къс гладий^[6], мечът на легионерите.

Това по всяка вероятност е Арминий! Нали все пак е на служба в легионите на Вар.

Леон погледна към Ким и посочи с показалеца си към дървеното божество.

Мъжете довлачиха огромен бик до един черен камък, украсен със странни знаци, и го заклаха. Когато кръвта на животното изпръска камъка, някакъв гърбав мъж, вероятно жрецът, започна да крещи. Гласът му беше толкова пронизителен, че на Леон му се прииска да запуши уши.

— Вотан^[7]! — крещеше старецът. — Приеми тази жертва и ни дай сили! Направи така, че мечовете ни да посекаат врага! Затъпи оръжията им и посей смърт и отчаяние сред редиците им! Накарай ги да съжаляват, че са дошли в земите ни!

Останалите мъже започнаха да удрят по щитовете си, след това всички коленичиха, а жрецът мърмореше нещо и не спираше да излива кръв върху жертвения камък.

Последваха нови заклинания и молитви. След това старецът се отдръпна и направи място на мъжа с римската униформа. Когато Арминий влезе в кръга, очертан от факлите, той свали шлема си и Леон го позна. Очите му бяха близко разположени, веждите — гъсти.

Носът му беше правилен и продължаваше плавно след челото. Брадичката му беше ъгловата и енергична, косата — тъмноруса.

— Благодаря ви, че дойдохте на това свято място — каза спокойно мъжът и посочи към стълбовете с черепите. — Вие сте предводителите на племената си и днес трябва да вземете съдбоносно решение. Става дума за това, дали да продължим да влачим римския хомот, или да се бием срещу римляните и Вар! За нас, за нашите деца и за страната ни! Имам план как да го направим.

Арминий направи пауза, за да могат думите му да стигнат до воините, и изпитателно се вгледа във всеки един.

— Знаете, че служа в армията на Вар. Предвождам спомагателните отряди^[8]. Вар ми се доверява и се вслушва в мнението ми.

— Да, и точно това не ми харесва — провикна се един облечен в черно исполин. Косата му беше навита на кок^[9] над дясното ухо.

— Какво не ти харесва, Модорок? — с леден глас попита Арминий.

Леон погледна към великана, застанал разкрячен, той гледаше враждебно Арминий.

— Ти си приятел на римляните, Арминий — отвърна Модорок. — Защо да ти се доверяваме? На теб и на плана ти?

Арминий изправи рамене:

— Баща ми ме изпрати при римляните още като дете, за да направят от мен легионер. Израснах в Рим и не се бях връщал много години. Но когато се завърнах като римски офицер в родината си и видях на какво е подложен народът ми, преосмислих всичко. Намразих римляните, в името на Вотан! Но те ми се доверяват и точно в това е силата на плана ми. Те няма да заподозрат нищо — обърна се Арминий към останалите воители и додаде: — Трите легиона на Вар сега са на път към зимния си лагер и аз ще ги примамя в клопка. Ще докладвам на Вар, че сред германите е избухнало въстание, което трябва да бъде потушено, за да не се присъединят и други племена.

Леон кимна към приятелите си. Значи капанът е щракнал именно в Калкрийзе. Разгадаха първата загадка!

— Ще убедя Вар, че легионите трябва да се отклонят от пътя си — продължи Арминий. — Те ще изоставят сигурния път и ще се озоват в тази непроходима местност. Отначало ще ги атакуваме с

малки отряди, за да ги изтощим. След това ще им устроим засада в теснината, недалеч оттук. Римляните няма да имат възможност да се разгърнат и окончателно ще ги сразим.

Някои племенни вождове удариха по щитовете си в знак на съгласие.

— На какво разстояние от тук са римляните? — попита един от мъжете.

— На два-три дена път — отвърна бързо Арминий. — Имаме достатъчно време, за да се подготвим. Само че самият аз няма да мога да участвам в подготовката, трябва да остана с отрядите на Вар. Той не бива да заподозре нещо.

— А защо си тук сега? — недоверчиво попита Модорок. — Отсъствието ти няма ли да събуди подозренията на римските ти приятели?

Арминий не се смути от въпроса:

— Помислил съм за това. Казах на Вар, че ще остана и ще проуча местността, за да предотвратим евентуална засада.

Модорок недоволно поклати глава — очевидно отговорът не го удовлетвори.

— Брат ми Брандолф може да ме замести — предложи Арминий и кимна към мъжа до себе си. Той беше с половин глава по-нисък от Арминий, набит и с тъмна брада.

Арминий изложи плана си — трябва да построят укрепления в близката теснина и след това да ги замаскират. Отрядите на германите трябва да се скрият зад тях. Заради стеснението на пътя колоната римляни вероятно ще се разпростре на няколко километра и редиците им ще са само от по няколко човека.

— Ще разбием тази върволица на множество малки части и след това ще ги унищожим една по една, в името на Циу^[10] — обяви Арминий.

— Как ще разбереш дали укреплението е готово, щом ще предвождаш римляните? — попита един от князете.

— И за това съм помислил — отвърна Арминий. — Моя е грижата. Доверете ми се!

Леон беше малко разочарован. Беше изключително важно да разберат как Арминий ще реши „информационния проблем“. Но очевидно той нямаше намерение да разкрие всичките си карти.

Възрастен мъж с изящна кожена наметка пристъпи в кръга.

— Възхищавам се на смелостта ти, Арминий — каза той. — Но изглежда, забравяш, че имаш насреща си най-силната армия в света. Не можем да победим римляните и сме обречени на гибел, ако приемем да участваме в плана ти.

Арминий присви очи:

— Сегест, изненадваш ме. Не мога да повярвам, че се ръководиш единствено от благоразумие.

Леон видя как лицето на Сегест се изопна:

— Благоразумието в този случай е за предпочитане пред манията за величие, Арминий. По-благоразумно би било и в бъдеще да поддържаме добри отношения с римляните. А и не забравяй, че аз съм предводителят на херуските.

Леон наостри уши. По всичко изглежда, че Сегест е водачът на племето. Освен това явно се опасяваше, че Арминий се опитва да го конкурира.

Гласът на Арминий потрепери от гняв:

— Римляните се отнасят с нас като с презряна паплач. Експлоатират ни, прогонват ни от земите ни, принуждават ни да служим в армията им и ни убиват, когато им скимне. На това трябва да се сложи край!

Повечето мъже посрещнаха думите му с одобрение.

Арминий продължи да ги увещава. Въодушевлението му растеше, докато призоваваше към единство враждуващите племена и се опитваше да убеди князете, че заедно имат шанс срещу римляните и че само на пръв поглед те изглеждат непобедими.

Сегест се опита да привлече на своя страна някои от мъжете, но без успех. Повечето решиха да последват Арминий. Сегест трябваше да се подчини.

Леон имаше усещането, че младият Арминий отправя предизвикателство към стария княз и го побеждава.

Жрецът обяви, че тингът се разпуска. Някои от князете вече бяха взели факлите и се готвеха да тръгват.

— Чакайте малко! — обърна се към тях Арминий. — А ти, Модорок, какво е твоето мнение, княже на ангриварите^[11]?

Модорок се засмя саркастично:

— Ти си един заслепен от славата предател! Нямам ти доверие, побратиме на римляните. Искаш да обречеш всички ни на гибел, но с моето племе това няма да ти се удаде!

— Ти си срам за ангриварите! Прави каквото искаш, жалък страхливецо! — изкрещя Арминий и отвратен се обърна.

След това нещата се развиха много бързо. С разширени от ужас очи Леон видя, че Модорок изтегли своя сакс и вероломно нападна Арминий в гръб.

[1] фибула — метална закопчалка за дрехи, напомня на безопасна игла. — Б.пр. ↑

[2] сакс — къс меч с дължина 30–50 см и широк около 5 см, напомнящ днешното мачете. — Б.пр. ↑

[3] спата — дълъг двуостър меч. Използвал се предимно от пешите войници, но по-късно влиза на въоръжение и при конницата. — Б.пр. ↑

[4] фрама — леко копие, използвано от германите, с къс и тесен, но много остър връх. Малко войници могли да си позволят мечове и тежки пики поради високата цена на желязото и затова тези къси копия били много популярни. Фрамата и щитът се възприемали от германите и като символи на свободния мъж. Затова ги носели на обсъжданията в тинга и дори по време на пиршества. От тази дума вероятно произхожда името „франк“. — Б.пр. ↑

[5] туника — дреха без ръкави от две съшити на раменете четириъгълни парчета вълнен плат. Обикновено се носела препасана на кръста. Робите носели по-къси туники, за да не им пречат на работата. — Б.пр. ↑

[6] гладий — къс римски меч, заимстван от испанците след края на Втората пуническа война. Той бил железен, със стесняващо се към върха острие, дълго 50–55 см. Използван бил при гладиаторските битки, откъдето идва и името на гладиаторите. — Б.пр. ↑

[7] Вотан — най-почитаният бог на германите, върховен бог и баща на всички богове, властелин на небето и земята. — Б.пр. ↑

[8] спомагателни отряди — отряди към редовната римска армия, в които служели не римски граждани. Към всеки легион имало различни спомагателни отряди. Войниците били набирани от провинциите. След 25 години служба в спомагателните отряди войникът получавал римско гражданство. — Б.пр. ↑

[9] кок — прическа на германите, при която косата се разделя в средата на главата, събира се в две опашки, като косата във всяка една от тях се усуква стегнато и след това се навива в нещо като кок от дясната страна на главата. — Б.пр. ↑

[10] Циу — еднорък германски бог на войната, брат на Донар, храбър и справедлив воин. — Б.пр. ↑

[11] ангривари — германско племе, установило се в поречието на река Везер. — Б.пр. ↑

ЧЕРНАТА СЯНКА

Леон забрави всякаква предпазливост:

— Внимавай, Арминий! — извика той. — Зад теб е!

Младият херуск се обърна и за секунда се размина със смъртоносния удар. Саксът на великана профуча на косъм от рамото на Арминий. Модорок изруга и пак се втурна в атака.

— Спри! — отекна рязък глас, но Модорок вече не можеше да се спре.

Той нанесе втори удар, но Арминий бързо се наведе, посегна към земята и хвърли шепа пръст в лицето му. Великанът изрева и прокара ръка през очите си. В този момент Арминий се хвърли към него и го удари с юмрук под брадичката. Противникът му залитна, но успя да се задържи на крака. Преди отново да вдигне меча си, двама мъже го сграбчиха здраво изотзад.

— Пуснете ме! — изфуча исполинът. — Тази работа не може да остане ей така!

Арминий го погледна с неприязън:

— Дума да няма, но тогава ще се бием с едно и също оръжие, страхливецо!

Надойдоха още мъже, които застанаха между двамата и ги възпряха да не се нахвърлят един срещу друг.

В този момент се приближи и Сегест:

— Току-що се заклехме да бъдем единни, а вече се нахвърляте един срещу друг!

— Той ме нападна — поправи го Арминий.

— Все едно, подайте си ръцете, в името на Донар^[1]! — настоя Сегест.

Двамата неохотно се подчиниха. Погледът на Арминий се спря върху Леон, който продължаваше да стои зад камъка.

— Задължен съм ти. Но кажи кой си и защо ни подслушваше?

Ким, Юлиан и Кия също излязоха от прикритието си и се приближиха напред.

— Не може да бъде! — изтръгна се от устата на Арминий. — Три деца и една котка!

Леон настоятелно погледна към Юлиан. Той му кимна и разказа историята, която обикновено разказваше в подобни случаи — загубили родителите си при едно неприятелско нападение и сега търсят къде да се приютят.

— Вземете ни с вас, много сме работливи — похвали Юлиан приятелите си и себе си.

— Нямаме равни в работата — добави Ким. — А котката ни е страхотна мишеловка.

Арминий не можа да се сдържи и се засмя.

— Е, добре, ще ви вземем със себе си. Ще помагате при строежа на укрепленията. Брандолф, ще се погрижиш ли за тях?

Брат му кимна:

— Могат да спят в конюшната. Колкото до работата, няма да им липсва.

Германите напуснаха тинга и приятелите с облекчение ги последваха.

— Успяхме — прошепна Ким, докато Кия подскочаше в краката ѝ.

Междувременно Арминий започна да обяснява на Брандолф как си представя изграждането на засадата.

След кратък поход през гората стигнаха до някакъв насип от пръст, с ограда и стражева кула. Там Арминий се раздели с германите. Прегърна брат си Брандолф, метна се на коня и изчезна в тъмнината.

Леон не пропусна да забележи, че Модорок съпроводи Арминий със студен поглед. След това всички влязоха вътре.

Приятелите любопитно се огледаха. В светлината на факлите видяха множество къщи с правоъгълни основи. Ким определи, че къщите са около десет метра дълги и пет метра широки. Островърхите им, стръмно издигащи се нагоре покриви бяха покрити със слама и положени върху дебели дървени стълбове. Външните стени бяха от дървени колове, скрепени с ракита и измазани с глина.

Групата постепенно се топеше. Князете се пръснаха по къщите на херуските. Щяха да потеглят към племената си следващата сутрин.

Брандолф побутна децата към вратата на една къща, точно до малко поточе. Влязоха в стая с пръстен под. Отдясно се разнасяше

мучене на крави и блеене на овце. Миризмата не беше особено приятна.

— Може да се настаните там — дружелюбно им каза Брандолф.

— Огромни благодарности — отвърна Ким и се засмя.

— Ще ви дам кожи да се завиете. Но преди това елате тук, сигурно сте гладни, прав ли съм? — продължи Брандолф.

И преди още приятелите да отговорят, той се обърна наляво. В средата на голямо помещение имаше огнище — кръг, очертан с камъни, който на Ким й заприлича на гнездо. В огнището пращяха цепеници. На покрива, непосредствено над него, зееше огромна дупка — димоотвод. Зад огнището се издигаше голяма каменна готварска печка. Една жена, която трябва да беше някъде около трийсетте, и едно дванайсетгодишно момиче седяха зад тъкачния стан и учудено изгледаха късните гости. Момичето имаше червеникаворуси коси, чип нос и светлосини очи, които любопитно заоглеждаха приятелите.

— Доведох гости — с усмивка рече Брандолф и представи приятелите, като не забрави и Кия.

Котката се излегна върху топлите камъни близо до огнището и очите й заблестяха от задоволство.

— А това са жена ми Билхилда и дъщеря ми Ейла — каза Брандолф и се отпусна върху покрития с кожи дървен одър, който заемаше почти цялата дължина на стаята.

— Добре дошли! — каза Билхилда и се засмя.

Тя беше закръглена и с червени бузи. Носеше дълга рокля с красиви бродерии по ръкавите, кехлибарен гердан и красиво изработен кожен колан, украсен с бронзова катарамата. На колана й висяха множество амулети със сини мъниста, пръстени от кост и огромен зъб от диво прасе. Както всички омъжени жени от племето, беше вдигнала нагоре гъстата си руса коса. В нея блестяха два малки бронзови гребена.

Брандолф разказа за тинга и за важната задача, възложена му от Арминий. По всичко личеше, че се радва на новото си положение.

Билхилда донесе кана с медовина^[2] и му наля пълен рог. В това време Ейла донесе хляб, моркови, кокоше месо и мляко.

— И вие спасихте Арминий от Модорок? — попита тя приятелите, когато родителите й се заприказваха за нещо друго.

Леон ѝ разказа още веднъж какво се беше случило и изложи своята гледна точка по въпроса.

— Заслужавате похвала — каза Ейла и избърса уста с опакото на ръката си. — Хора като вас ще са ни от полза тук. Като се знае какво предстои. Дано всичко мине добре... Дано боговете са на наша страна! И дано не се намери някой предател.

Ким учудено я погледна:

— Предател ли? Модорок ли имаш предвид?

Момичето сви рамене:

— Може би... Сред херуските има твърде много хора, които не искат да си имат работа с римляните. Представяте ли си какво ще стане, ако римляните научат за този план? Отмъщението им ще е ужасно!

— Това няма да се случи, в името на Вотан! — намеси се Брандолф, който дочу разговора между децата. — Дори и не си помисляй за това! А сега — в леглата. Утре ще е тежък ден.

С лоена свещ в ръка Ейла тръгна към обора, а приятелите я последваха.

— Не е ли тук чудно топло? — каза тя.

— Е, да... — отвърна Ким, прекрачвайки една кравешка фъшкия. Ейла ги заведе в задната част на обора, където имаше празна ясла.

— Можете да легнете тук — каза им тя със светнали очи. — През пролетта слагаме тук овцете-майки и техните агънца.

И тя донесе слама и я постла на пода.

— А сега това е яслата за овцата Ким и нейните приятели — каза Ким тихо, така че Ейла да не я чуе. След това въздъхна и се зае да помага на Ейла. Леон и Юлиан също се включиха и всички заедно приготвиха новия си дом. След това Ейла им донесе още няколко кожи и с това постелята им беше готова.

— Е, до утре тогава! — извика им тя.

Ким, Леон и Юлиан си легнаха, а Кия се запъти на лов за мишки.

— Модорок е още в селото — каза Ким и се прозя. — Как ли се чувства след поражението си от Арминий?

Юлиан също се прозя.

— Все пак си стиснаха ръцете. Струва ми се, че Модорок ще си мирува.

— Едва ли — отвърна Ким. — Не трябва да го изпускате от очи. Имам неприятното усещане, че крои отмъщение. И още нещо...

— Какво?

— Тук вони, момчета.

Леон и Юлиан простенаха.

— Ким, заспивай най-после!

— И въпреки всичко тук вони — промърмори Ким, преди да заспи.

На следващата сутрин Ейла ги събуди още при първи петли. За закуска имаше водниста просена каша, малко пушен бут и мляко. След това тримата детективи помогнаха на новите си приятели да нахранят кокошките и патиците.

Като свършиха, Ейла им показа селото. Ръмеше, беше доста хладно и имаше лека мъгла — типичен есенен ден.

Ким заоглежда наоколо. Зад палисадата^[3] се бяха приютили не по-малко от двеста къщи. До всяка имаше барака за сечива и малък хамбар, в който съхраняваха жито, овес, ечемик, но и лен, както им обясни Ейла. В средата на селото се кипреше малко езеро, което се пълнеше от потока.

Видяха и няколко работилници — грънчарница, дърводелница и ковачница, чиято пещ се подклаждаше с дървени въглища. Приятелите се спряха за малко при ковача, който поправяше някакъв меч, като уверено удряше върху него с чука си. Няколко помощници точеха ножове и секири.

Ейла ги поведе нататък и те минаха покрай една кочина с грухтящи свине, а след това видяха две момчета, които си играеха с дървени мечове. Пред входа на една къща беше седнало малко момиченце, което очаровано съзерцаваше парцалената си кукла. До момиченцето се беше свило куче, което наостри уши, когато Кия мина съвсем близо до него, без дори да го удостои с поглед.

Изведнъж котката се спря, измяука и погледна към вратата на палисадата.

— Вижте кого откри Кия! — каза тя на останалите и посочи към вратата. Там, върху един кладенец, се беше облегал висок, облечен в

черно воин и разговаряше с млада, изключително красива жена със стомна в ръце.

— Модорок — каза Ейла. — Отново се пробва с Туснелда. Какъв късмет, че Арминий не е тук, в името на Фрея^[4].

— Защо? — поиска да разбере Ким.

Ейла се засмя:

— Модорок се усуква около Туснелда, но всички в селото знаят, че тя е влюбена в Арминий. Както и той в нея.

— В такъв случай двамата скоро ще се оженят, нали?

Ейла вдигна рамене:

— Кой знае... Сегест е баща на Туснелда и му се струва, че никой мъж не е достатъчно добър за единствената му щерка. Особено след като преди няколко години жена му почина.

Интересно, помисли Ким, докато наблюдаваше Модорок, който изведнъж високо и глупаво се изсмя — сигурно на някаква своя шега.

Ейла снижи глас:

— Да прибавим и това, че Арминий все повече засенчва Сегест. Много херуски смятат, че Сегест остарява и е станал прекалено предпазлив. Във всеки случай римляните не ни закачат много-много напоследък и това е заслуга на Сегест, който знае как да им угоди. Само че с това вече е свършено. Но да потърсим баща ми. Мъжете сигурно вече са се захванали за работа.

Приятелите тръгнаха след Ейла. Докато вървяха, Ким размишляваше усилено. Туснелда... Модорок има още един мотив да се опита да отстрани Арминий. Вероятно красивата жена е причината, поради която Модорок все още е в селото. Или пък крои други планове?

Кия измяука и откъсна Ким от мислите ѝ. Момичето погледна към котката, която беше приклепнала и не откъсваше очи от кладенеца. Ким се спря и също се загледа натам.

Хубавата Туснелда беше изчезнала. Модорок пристъпи към една барака и застана така, че да не го виждат от селото. Изведнъж край бараката се появи друга жена. Ким се засмя. Този Модорок, изглежда, беше голям женкар. Но коя ли е тази жена? Ким се загледа в нея. Беше облечена с дълго тъмносиво вълнено палто с качулка. Беше изискана и слаба, със сурови черти. И не спираше да се оглежда, докато

разговаряше с Модорок. Изглеждаше нервна — сякаш не искаше да я видят с него. Малко след това жената изчезна.

— Идваш ли? — попита Леон.

— Да, да, разбира се — отвърна Ким, но продължи да мисли за Модорок и дребната жена с него. Коя ли е тя?

Излязоха от селото по тесен път, който се виеше през неравна гориста падина, широка не повече от петнайсетина метра. Неочаквано от лявата им страна изникна хълм, а от дясната — блато. В подножието на хълма се виждаха около стотина мъже, които копаеха ров. Сред тях беше и Брандолф, който им даваше команди на висок глас.

— Това сигурно е Калкрийзе — възбудено прошепна Ким на Леон и Юлиан и заинтригувани, децата се запътиха към мъжете.

Брандолф изтри потта от челото си.

— Радвам се да ви видя — поздрави ги той. — Всяка работна ръка ще ни е от полза тук.

Сегест също беше тук, но не вземаше участие, а само замислено наблюдаваше мъжете.

— Трябва да изкопаем канавки, за да изведем подпочвените води по-далеч от нашия вал — обясни им той. — Можете веднага да се включите в работата.

Приятелите се присъединиха към мъжете и започнаха да копаят. Не след дълго бяха целите в пот въпреки влажното и студено време. Кия ги наблюдаваше с любопитство и миеше козината си.

„Добре ти е на теб“, помисли си Ким, която скоро усети болки в гърба.

Малко след това част от мъжете започнаха да режат с триони дърветата непосредствено до пътеката, така че в подходящия момент да могат да ги съборят и да преградят пътя на римляните.

— Така ще разкъсаме дългата римска колона на отделни части, които няма да могат да се бият заедно — обясни им Брандолф.

По-голямата част от мъжете бяха заети с изграждането на вала, който трябваше да е около два метра висок. Те натрупаха върху земята торф, така че валът да изглежда като естествено възвишение. На всеки петнайсетина метра имаше отвори, замаскирани с клони. На някои места се виждаха вече издигнати огради от клони и торф.

— Ще причакаме римляните зад гората. И когато се изкачат дотук, ще ги нападнем! Първо ще ги обсипем с градушка от фрами. Ще настъпи голям смут и някои ще се втурнат към тресавището, където няма спасение. — Брандолф се засмя. — Можем да атакуваме през отворите в насипа и в случай на неуспех мигновено да се оттеглим.

— Звучи добре — отвърна Леон. — Но се питаме как Арминий ще разбере, че капанът е готов.

Брандолф се засмя:

— И не само вие. Арминий ми каза...

И той сниши глас, а приятелите пристъпиха по-близо до него.

— На вас, малчугани, мога спокойно да кажа, вие няма да се втурнете да го издадете на римляните. А пък и те ще ви видят сметката преди още да сте си отворили устата. Виждате ли жената там, отсреща, която налива медовина на мъжете? — попита той.

— Тази със сивото палто? — попита Юлиан.

— Точно тя. Това е Мерлинда. Пътуваща търговка е и снабдява римляните с храна и различни деликатеси, които лакомникът Вар обожава — каза Брандолф. — Така че тя има достъп до лагера на римляните. Тя ще снове между нас и Арминий, без да събужда подозрение, и ще ни информира дали всичко върви по план. Така Арминий ще знае докъде сме стигнали с подготовката. И същевременно ще може да ни предупреди, ако Вар предприеме нещо неочаквано или заподозре нещо.

Ким преглътна. Значи Мерлинда беше нещо като шпионка. Ключова фигура, така да се каже. Но дали херуските могат да ѝ се доверят? Преди малко тя си говореше с Модорок и при това изглеждаше доста нервна. Момичето наблюдаваше слабата жена, която обикаляше между мъжете с кана в ръце. В този момент в полезрението ѝ попадна нещо друго.

— И освен това... — продължи Брандолф.

— Чакай! — прекъсна го Ким. — Имаме гости!

— Какво?

Ким посочи към един огромен бук. Там, наполовина скрит зад стъблото, стоеше Модорок. Когато разбра, че Ким го е видяла, той побърза отново да се скрие зад дървото.

— Това не ми харесва — каза Ейла. — По всичко изглежда, че се канеше да ни шпионира. Сигурно има намерение да издаде плана ни на римляните.

Брандолф обаче поклати глава:

— Не, не, той все пак е херуск. А и освен това има желание да се ожени за красивата Туснелда. Едва ли ще иска да предаде и нея. Повярвайте ми, Модорок не е опасен! — и той направи с ръце фуния пред лицето си и извика: — Хей ти, мързелив ангриварий, няма ли да ни помогнеш?

Избухна смях. Някои от воините също бяха видели Модорок и сега го сочеха с пръст. Черната сянка на великана се скри зад дърветата.

— Този страхливец се кани да офейка — прошепна Брандолф и се изплю. — Е, прав му път!

Ейла и Брандолф отново се заловиха за работа, а Ким погледна към приятелите:

— И вие ли си мислите същото като мен? — попита ги тихо тя.

— Да — отвърна Юлиан. — Модорок ми изглежда подозрителен. Той мрази Арминий и най-вероятно замисля нещо, за да премахне съперника си.

Ким набързо им разказа за Мерлинда и Модорок.

— Дали Мерлинда не е предателка? — тихо попита Юлиан.

— Не знам — отвърна Ким. — Трябва да държим под око не само Модорок, но и нея. Вероятно бихме могли да я съпроводим в тайната ѝ мисия и да разберем каква игра играе.

— И как си го представяш?

Ким вдигна рамене:

— Ами ще видим...

В този облачен ден сумракът се спусна рано. На Ким ѝ се стори, че тъмнината изпълзя от мрачните гъсталаци и бавно обхвана всичко наоколо. Най-после Брандолф обяви края на работния ден и всички тръгнаха към селото.

— Нямате представа как ми стърже коремът — извика Леон, докато изтупваше панталона си.

— А аз съм напълно разглобен — въздъхна Юлиан. — Мога веднага да се хвърля да спя.

— Изглежда, нямаш търпение да се върнем в обора. Внимавай само скоро да не започнеш да мучиш! — подкачи го Ким.

— Много смешно, Ким! Понякога се държиш като овца.

— А ти като магаре! — не се предаде Ким.

— Тапирка!

— Хамстер!

— Стига! — спря ги Леон. — Вземете се в ръце, почти пристигнахме! А, какво е това?

— Кое? — попита Ким.

Леон се спря:

— Ами не знам, но видях някаква светлина между дърветата.

Ейла се засмя:

— Така ти се е сторило. Понякога и на мен ми се случва. Мерлинда казва, че в тъмното от тресавището използват някакви неща.

На Юлиан му стана чоглаво:

— Какви неща?

В очите на Ейла се появи странен блясък:

— Ами такива, дето могат да изплашат всеки.

— Не ме е страх! — сопна се Леон. — Наистина видях да блести нещо, сигурен съм.

— Да вървим, скоро само ние ще останем тук! — настоя Юлиан, треперейки от студ.

Децата се промъкнаха последни през палисадата — първо Юлиан, след това Леон, Ким и Кия и най-накрая Ейла. Точно когато Ейла вече прекрачваше през вратата, нещо изсвистя във въздуха. Беше стрела, която се заби в дървото на наполовина отворената врата, на милиметри от рамото на Ейла.

— Нападат ни, в името на Вотан! — изкрещя момичето.

Настана глъчка.

— Бързо вътре! — извика Ким, която хвърли поглед през рамо. Посипаха се и други стрели.

— Не мога да мръдна! — извика Ейла.

В този момент Ким с ужас видя, че първата стрела беше минала през ръкава на Ейла и я беше приковала към вратата.

— Бързо, нож! — извика момичето.

Мъжът, който стоеше на стража, ѝ хвърли оръжието си.

Фс-с-с! Още идна стрела изсвистя зад гърба на Ким и се заби в оградата. Сърцето ѝ се качи в гърлото, но тя се втурна към Ейла и се опита да пререже плата на роклята ѝ. Не беше лесна задача, защото платът се оказа много здрав. Минаха няколко дълги секунди, през които Ким режеше и късаше. Най-после платът поддаде и момичетата се втурнаха през вратата.

— Благодаря ти, че ме спаси — каза Ейла.

В светлината на факлата Ким успя да види, че е бяла като платно.

— Да не говорим повече за това, сега трябва...

— На оръжие! — прозвуча в този момент гласът на Сегест съвсем наблизо. — Да защитим селото, в името на Циу!

Сега пък Юлиан пребледня като платно:

— И ние ли?

Сегест му хвърли пронизващ поглед:

— От германите ли си или не?

[1] Донар — вторият по значение след Вотан бог на германите, много обичан и популярен, приятелски настроен към хората. Можел да запраща с чука си гръмотевици, а колелата на колата му също произвеждали гръмотевици. През пролетта прогонвал студа, а през лятото напоявал нивите. — Б.пр. ↑

[2] медовина — слабоалкохолна напитка, приготвяна от мед и вода. — Б.пр. ↑

[3] палисада — ограда от вертикално забити дървени колове. — Б.пр. ↑

[4] Фрея — богиня на любовта и брака. — Б.пр. ↑

ЗАПОДОЗРЕНИЯТ

Малко след това приятелите застанаха зад палисадата. На равни разстояния по нея имаше тесни процепи, през които защитниците изстрелваха стрелите си. Децата предпазливо надзърнаха през един от процепите, но от нападателите нямаше и помен. Изглежда, се бяха скрили в гората. За момент настъпи тягостна тишина. Стрелците на германите държаха лъковете си опънати.

— Кой беше това? Успя ли да видиш някого, Ким? — попита Юлиан.

— Не, за съжаление — отвърна момичето. — Беше твърде тъмно.

— Видяхте ли Модорок? — попита Леон.

Ким го погледна изпитателно:

— Не! Мислиш, че може да има пръст в това?

Леон подръпна лявото си ухо.

— Не знам. Но съм любопитен да разбера къде може да се е дянал.

— Да, наистина — съгласи се Юлиан и се претраши да хвърли поглед през процепа. — Да, сега и аз виждам светлина. Огнени стрели!

Момчето беше вперило очи към гората и видя една факла, закрепена за стрела, около която беше омотано нещо.

— Огнени стрели! — извика той.

Сегест изкрещя няколко бързи команди:

— Донесете вода, в името на Локи^[1]!

В този момент една огнена стрела изсвистя над палисадата и се заби в някаква барака за сечива. Хората начаса направиха жива верига до езерцето и започнаха да си подават кофи с вода. Последваха още огнени стрели и на няколко места лумна огън.

Юлиан отново погледна към гората. Дъхът му спря. В светлината на пламъците видя римска униформа. Момчето добре знаеше как са облечени легионерите — няма съмнение, че нападателят в гората беше римски войник.

— По дяволите, това са отрядите на Вар! — възкликна той.

— Загубени сме! — с треперещ глас извика Ейла. — Те ще пометат селото ни. Вотан, закрилай ни!

Над селото продължаваха да се сипят стрели. Приятелите помагаха при гасенето на пожарите. Жени, деца и възрастни мъже мъкнеха кофи с вода, а мъжете защитаваха селото.

Една барака, обхваната от пламъци, се срути. Лумна огън и в кочината — свинете се разбягаха с квичене. От някакъв кокошарник се разлетяха кокошки. Отвсякъде ечаха писъци и се чуваха команди. А врагът продължаваше да намира.

— Трябва да атакуваме — разпореди най-последно Сегест. — Трябва да изтикаме римляните навътре в гората, така че стрелите им да не могат да ни достигат.

— Не — извика ужасено Ейла и се вкопчи в баща си, който стоеше до Сегест с изваден закс. — Моля те, не отивай! Ще те убият!

Брандолф внимателно я отстрани:

— Нямаме друг избор — каза тихо той. След това протегна към черното небе ръка, свита в юмрук, и извика: — Напред, мъже!

Той и Сегест се втурнаха напред, блъснаха вратата и изчезнаха в нощта.

Ким сложи ръка на рамото на Ейла, която хлипаше тихо. В този момент Билхилда я извика да помага при гасенето на пожарите. Всички се заловиха за работа. Малко по малко хората потушиха пламъците.

— Селото повече няма да бъде обстрелвано — каза убедено Юлиан. — Дали Сегест и останалите вече са отблъснали врага?

Малко след това дойде и отговорът. Мъжете се върнаха невредими в селото. Ейла се хвърли към баща си, който сияещ я вдигна на ръце.

— Побягнаха! — въодушевено извика Брандолф. — Втурнахме се след тях, но не успяхме да ги стигнем в тъмното. Проклета, подла римска сган!

Зад гърба му се разнесе мрачен глас:

— Може и да имаш право, че римляните са подли — извика Модорок, който сякаш се появи от нищото. — Но следващия път най-вероятно ще са повече и ще ни унищожат.

— Няма, ако не се изплашим — отвърна Брандолф. — Но ако някои от нас, като теб например, подвият опашка, наистина ще стане лошо...

Лицето на Модорок стана червено от гняв:

— За какво намекваш, в името на Вотан?

— Нямахте те тук, когато имахме нужда от теб — отсече Брандолф и скръсти ръце на гърдите си. — Къде се беше скрил?

Приятелите се спогледаха. Ето, че започна да става интересно...

— Бях в къщата — и мъжът неопределено посочи към кладенеца. — Пийнах малко повече и съм заспал. Шумът ме събуди.

Разнесоха се смехове.

— Великият Модорок проспа нападението на римляните! — извика някой. — Звучи като шега, но не от най-добрите.

— Модорок, ти си буре с медовина на два крака! — каза презрително Билхилда.

Модорок се канеше да се защити, но точно тогава Сегест извика:

— Тишина! Няма значение къде е бил Модорок!

— Не съм на същото мнение — прошепна Ким на приятелите си. — Освен това се питам къде ли е Мерлинда?

Юлиан и Леон свиха рамене.

— По всичко изглежда, че римляните са научили за плана ни — каза Сегест. — Само така мога да си обясня нападението им.

— Смяташ, че някой е предал плана на Арминий, така ли? — смаяно попита Брандолф.

Сегест смръщи чело. Изглеждаше угрижен и изморен.

— Предателство е силна дума. Може би просто са заподозрели нещо и са решили да ни дадат урок.

— И аз така мисля — извика Модорок, доволен, че вече не е обект на обсъжданията. — Планът на Арминий е много опасен. Той ще ни погуби.

Разгоря се остър спор дали строителството на капана при Калкрийзе да продължи, или не. Оформиха се два лагера.

Юлиан дръпна приятелите си настрани и тримата започнаха да се съвещават, застанали в сянката на една къща.

— Всичко това ми се вижда доста странно — каза Юлиан.

— Какво имаш предвид? — попита Ким.

— Помислете само — продължи Юлиан. — Недалеч оттук се намират десет хиляди римски войници. Ако имаха желание, биха могли да опустошат селото. Вместо това обаче те изпращат един малък отряд, който търпи поражение. Така ли воюват славните римляни?

Леон кимна.

— Да, имаш право, това е странно. Но може би е бил само авангардът на легиона.

Юлиан поклати глава:

— Не ми се вярва. Авангардът щеше да се върне и да доведе подкрепление. Трябва да огледаме мястото на дневна светлина и да разберем за какво нападение става дума. Не може да не са останали някакви следи!

Кия измяука и Юлиан учудено я погледна, питайки се дали това мяукане означава съгласие с казаното от него.

Да, реши той, след като помисли малко, Кия е на моето мнение. А това е много добър знак.

[1] Локи — германски бог на огъня, смятан за бунтовник и нарушител на обществения ред. — Б.пр. ↑

НА ПОГРЕШНА СЛЕДА

Брандолф успя да се наложи — повечето селяни го подкрепиха и решиха строителството на засадата при Калкрийзе да продължи. Така че на следващата сутрин Брандолф поведе отново хората към хълма. Притесняваше се, че строителството може да не бъде завършено навреме.

Небето над Калкрийзе беше сиво и прихлупено. През нощта се изсипа силен дъжд, а сега продължаваше да ръми. Пътеката беше толкова хлъзгава, че дори германите, които добре познаваха местността, непрекъснато падаха.

Юлиан си представи как тежко натоварените с походното си снаряжение римляни щяха да си пробиват път оттук... Той замислено се огледа. Мрачното блато отдясно, веригата хълмове отляво, валът пред нея и тясната пътека, водеща право към смъртоносния капан. Той потрепери. След това стисна здраво лопатата и продължи да изсипва пръст върху вала. Малко преди обед приятелите успяха да напуснат строителната площадка. Казаха, че искат да донесат медовина и хляб от селото.

— Добра идея, в името на Донар! — похвали ги Брандолф. — И най-вече не забравяйте медовина.

— Разбира се! — отвърна весело Юлиан.

Децата подминаха селото и Юлиан ги поведе към мястото, където предната вечер му се стори, че вижда римляни. Само че там нямаше нищо. Приятелите не можаха да открият нито отпечатъци от обувки, нито дори изпочупени клони.

— Прекрасно! И какво сега? — попита Ким.

Юлиан се почувства ужасно неловко. Възможно ли беше да се е объркал чак толкова? Но пък нощем всичко изглежда някак еднакво. Той безпомощно се огледа.

Точно в този момент Кия измяука. Беше едно от настойчивите ѝ мяукания. Тя наклони глава, погледна настоятелно към Юлиан и изчезна в един храст.

— Ей, къде тръгна? — извика момчето, но веднага се досети: — Може би иска да ни покаже нещо? Елате!

Децата последваха котката, която ги поведе навътре в гората.

— Не може да бъде! Римляните не бяха толкова далеч, когато нападнаха селото — промърмори Юлиан.

Сякаш разбрала какво го смуцава, Кия внезапно спря. Тялото ѝ застина, а опашката ѝ щръкна нагоре. Приятелите също се спряха и застинаха неподвижно сред тъмните, блестящи от влагата стъбла на дърветата. Без да проронят звук, те се заослушваха.

И тогава до ушите на Юлиан достигнаха звуци, от които кожата му настръхна — тихи стонове и пъшкане.

Зъбите му започнаха да тракат.

— Има ли някого тук? — викна той насред притихналата гора и се почувства доста странно. Отговор, разбира се, не последва.

„Може би така е дори по-добре“, помисли си момчето.

Но ето — отново същите стонове! Няма съмнение, че тук някъде има нещо, но какво?

Приятелите се притиснаха един в друг. Юлиан затаи дъх.

В този момент котката се стрелна напред — безшумно и елегантно. Промъкна се под една гъста папрат и изчезна от погледите им.

Отново се чу мяукане. Този път беше високо и настойчиво.

Приятелите бързо се спогледаха и си кимнаха. Юлиан тръгна напред. Разгърна папратовите листа и ужасено се дръпна назад. Пред него лежеше брадат мъж в римска туника, а от слепоочието му течеше кръв. Лицето му беше восъчнобледо. Мъжът протегна ръце към приятелите.

Юлиан коленичи до ранения.

— Нападнаха ме — пророни тихо мъжът. Очите му блестяха със стъклен блясък. — Вчера избързах напред и се отдалечих от разузнавателния отряд. Искрах на своя глава да разбера какво правят германите. Тогава някой ме повали на земята и ме ограби, в името на Марс^[1]. Взеха ми униформата, но поне ми оставиха кесията.

И той стисна с горещата си от температурата ръка рамото на Юлиан.

Момчето бързо премисли ситуацията. Нямаше съмнение, че мъжът беше римски легионер. Но сега това нямаше значение — той се

нуждаеше от помощ.

— Моля ви, не ме отвеждайте в селото — каза в този момент войникът, сякаш беше прочел мислите на момчето. — Това означава смърт за мен. По-добре ме оставете да лежа тук.

Юлиан се канеше да отвърне нещо, но в този момент се дочуха мъжки гласове.

По лицето на мъжа се разля усмивка:

— Мъжете от моя отряд! Търсят ме! — той се надигна с усилие и извика: — Насам!

— Римляни! Да изчезваме! — прошепна Юлиан и побягна.

Приятелите се втурнаха след него и се скриха зад някакъв бодлив храст. Треперейки, зачакаха, без да смеят дори да дишат.

Мъжете заговориха отново — този път се чу и гласът на ранения.

— Да побързаме! — казваше войникът. — Кой знае дали децата на германите няма да кажат на съселяните си.

— Ох! — простена Юлиан. — Бяхме на косъм.

Леон се изправи и се огледа наоколо:

— Чисто е — каза той. — Да се връщаме в селото. Какво мислите?

Приятелите се съгласиха.

— Защо не бяха откраднали кесията на легионера? — попита Леон.

Юлиан сбърчи чело, помисли за момент и след това каза:

— А вие как мислите? Изобщо не са се сетили за парите, искали са да вземат само униформата. Някой я е облякъл и се показва с нея по време на нападението. Целта е била херуските да помислят, че нападателите са римляни, което всъщност съвсем не е било така.

Ким се спря и го погледна изненадано:

— Смяташ, че някой е искал да ги наведе на погрешна следа?

— Именно! И този някой се опитва да подклажда страха от римляните и да осуети замисъла на Арминий.

Леон кимна:

— В такъв случай вероятно всичко е било инсценирано от Модорок.

— Или от Мерлинда. Тя също някак си не ми вдъхва доверие — допълни Ким.

Когато децата влязоха в селото, видяха двама от князете, взели участие в тинга, които тъкмо бяха пристигнали с няколкостотин воини.

— Това са бруктерите^[2] и марсите^[3] — обясни Ейла. — Живеят на юг оттук и са на страната на Арминий. Къде бяхте изчезнали?

Юлиан ѝ отговори нещо уклончиво и тя не продължи да разпитва, защото в момента беше затънала до гуша в работа. Помагаше на майка си и на Сегест да настанят бруктерите и марсите по къщите. Но селото вече се пръскаше по шевовете и част от новодошлите трябваше да лагеруват в гората.

Приятелите погледнаха към Сегест, който разговаряше с князете. Той изглеждаше загрижен и разколебан, както и преди.

Разбраха от Ейла, че изграждането на валовете върви с пълна сила. Точно когато се канеха да се върнат на хълма и да се заловят за работа, Брандолф профуча покрай тях.

— Виждали ли сте Мерлинда? — попита той, оглеждайки се.

— Точно си тръгна към къщи — отвърна Ейла. — Защо?

— Защо винаги си толкова любопитна? — смъмри я баща ѝ.

— Който трупа знания, трупа мъдрост — философски отбеляза Ким.

Брандолф я погледна учудено, простена и каза:

— Е, добре, искам да използвам Мерлинда като куриер. Арминий трябва да научи за нападението над селото. А ние трябва да разберем дали Вар се е хванал на въдицата за бунта.

Ким подскочи като ужилена. Значи Мерлинда всеки момент ще се отправи на тайната си мисия! Трябва да тръгнат с нея.

Когато Брандолф се втурна към къщата ѝ, приятелите го последваха.

Той ѝ обясни накратко какво очаква от нея.

Търговката слушаше, а угълчетата на устните ѝ бяха увиснали надолу.

— И без това вече се канех да ходя при Вар, този лакомник. Приготвила съм му разни вкусни неща — каза тя с резкия си дрезгав глас и посочи към кочината. — Ще натоваря още днес няколко впрегатни животни.

Ким не пропусна да се възползва от случая:

— С удоволствие ще ти помогнем. Можем и да те придружим при римляните и там да разтоварим всичко.

Леон и Юлиан я погледнаха слисано — беше едно от поредните изпълнения на Ким...

Брандолф решително поклати глава:

— Глупости, твърде опасно е! Оставете тук! Ще атакуваме непрекъснато римляните, докато не паднат в капана, така че вероятността да се окажете между двата лагера е много голяма.

Мерлинда присви кокалестите си рамене:

— Остави ги, Брандолф! Ще имам нужда от помощници. Освен това — и тя едва-едва се усмихна, — една търговка, заобиколена от няколко деца, ще буди много по-малко подозрения, нали? Пък и зная много тайни пътища, така че ще съумея да избегна всяка битка.

Брандолф се почеса зад ухото:

— Е, добре — съгласи се най-после той. — В такъв случай тръгвайте веднага! Но ти, Ейла, оставай тук!

[1] Марс — римски бог на войната. — Б.пр. ↑

[2] бруктери — германско племе, обитаващо земите между реките Рейн и Емс, участвало в нападението над легионите на Вар. — Б.пр. ↑

[3] марси — германско племе, обитавало района между реките Рейн, Рур и Липе. — Б.пр. ↑

В БЪРЛОГАТА НА ЗВЯРА

Най-отпред яздеше Мерлинда. Седеше на седлото на дребния си кон изправена като свещ. Зад нея вървеше едно муле, натоварено с месо и разни други стоки. Следваха ги приятелите. Те яздеха дребни яки мулета. От двете страни на седлата им висяха дисаги, пълни догоре с гъби, горски плодове, пушени фазански гърди, бут от диво прасе.

— Все неща, които Вар обича — промърмори Мерлинда. — Липсва само хубаво вино. Но Вар нямаше да е Вар, ако в обоза му няма от любимото му вино. Така че то също ще присъства довечера на пиршеството. А легионерите му ще трябва да се задоволят със сухар.

Търговката замълча. Часовете се нижеха бавно. Приятелите яздеха след нея и също мълчаха. Не можеха дори да говорят за това, което ги очаква — на Мерлинда не ѝ убягваше нищо. Тя дръпна поводите на коня и се ослуша. Ниска мъгла се стелеше из мочурливата гора, дърветата сякаш се приближаваха едно към друго и образуваха плътна черна стена.

Най-последно търговката намали темпото. Огледа се на всички страни и се обърна.

Леон, който яздеше зад нея, срещна очите ѝ. Мрачният и студен поглед, с който го прониза, беше зорък и изпитателен. В някакъв момент му се стори, че тя чака нещо, и по гърба му се плъзна струйка студена пот.

В този момент жената се обърна и продължи да язди. Момчето си отдъхна, но тревогата не го напускаше. Ким беше видяла Мерлинда да говори с Модорок — дано да не играе двойна игра...

Малко след това тя ги изненада с неочаквано съобщение:

— Стигнахме до блатото — каза търговката.

— Няма ли обиколен път? — осмели се да попита Леон.

— Не — отвърна Мерлинда — Не можем да си позволим обиколен път, страхопъзльо. А и племето ми прокара път през блатото^[1], който ще издържи теглото ни. Познавам пътя — няма да ни се случи нищо лошо.

Приятелите нервно се спогледаха. Не можеше и дума да става за връщане, ако искаха да разгадаят този случай.

Постепенно пътят ставаше все по-разкалян. Отляво и отдясно се носеше някакво зловещо бълбукане. В гъстата тъмна каша лежаха дънерите на повалени дървета. Те сякаш бяха насочили към Леон мъртвите си клони. Момчето усети, че земята под краката му става мека и неустойчива. Слабините на мулетата трепереха.

Ето че стигнаха и до първите дървени талпи. Слязоха от седлата и поведоха животните след себе си.

Постепенно Леон се почувства малко по-сигурен. Талпите бяха масивни и не помръдваха, когато минаваха по тях с животните.

Настроението на момчето се пооправи, но то продължаваше да е нащрек. Все пак оставаше опасността да се озоват в разгара на битката между германите и римляните, когато херуските приведат в действие плана на Арминий и атакуват римляните при Калкрийзе.

Час по-късно, почти на смрачаване, пристигнаха в римския лагер. Той се намираще на една голяма поляна, през която минаваше поток. Приятелите бяха изумени. Наоколо гъмжеше от легионери — едни от тях сечаха смърчове и строяха ограда, други издигаха вал. Бяха свалили броните и шлемовете си, но оръжията им бяха наблизко, за да са им подръка. Някои копаеха, а други товареха изкопаната земя в кошове и я изсипваха върху вала. Робите караха трева за конете и мулетата. Всички работеха организирано и по план, нищо не беше оставено на случайността. Центурионите^[2], които се познаваха

отдалеч по червените гребени от пера върху шлемовете, охраняваха работещите.

— Ще говорите само ако се налага! — разпореди Мерлинда, докато слизаше от седлото и се насочваше към стражите пред една от новопостроените врати.

След като тя размени няколко думи с мъжете, влязоха в лагера. Пред тях се простираше очертана от копия улица, която пресичаше лагера. Един офицер тъкмо определяше с грома^[3] къде точно да бъде разположена надлъжната улица — Виа Претория, която трябваше да се пресече точно в средата с напречната улица — Виа Принципалис. Отляво и отдясно на улиците вече беше израснало цяло палатково градче.

— Какво разточителство на сили и енергия — удиви се Леон. — И какво, утре ще развалят всичко това, така ли?

— Да — отвърна Мерлинда. — Всеки има конкретна задача. Повечето легионери са не само войници, но и умели занаятчии. Във всяка палатка — римляните ги наричат контуберний^[4] — могат да се настанят осем легионери. Те си делят не само палатката, но и един роб, едно муле и една мелница за зърно.

Леон се засмя. Изглежда, при римляните всичко беше организирано до най-малката подробност.

Мерлинда се запъти право към една доста голяма палатка. Приятелите я последваха, водейки след себе си животните.

— Това е преторият^[5] на военачалниците — каза тихо търговката. — Там се е установил дебелакът Вар.

— А малката палатка вляво от нея? — любопитства Леон. — Какво има в нея?

Мерлинда го погледна с широко отворени очи:

— Там римляните пазят своята аквила — почти тържествено каза тя.

— Това пък какво е?

— Това са знаците с позлатените орли — прошепна Мерлинда. — Всеки легион има такъв орел, който се охранява в лагера и се пази в боя. Ако аквилата бъде изгубена в боя или бъде пленена от врага, се смята, че легионът е изгубен. Аквилата се почита почти като божество. — И жената дискретно посочи към един мъж пред палатката, който

носеше вълча кожа над снаряжението си. Муцуната на животното беше отворена и висеше върху челото на воина.

— Това е аквилифер^[6]. Задачата му е да носи орела и да го защитава с цената на живота си — прошепна Мерлинда. — Е, съвсем скоро ще има тази възможност.

Тя се засмя дрезгаво и офицерът извърна глава към нея.

Мерлинда бързо сведе поглед и тръгна към палатката на военачалниците, където се тълпяха войници.

Търговката отново каза нещо на легионерите, но този път те не ги пуснаха да влязат така бързо. Стражите обясниха на Мерлинда, че Вар има работа и че трябва да почакаат.

Мина цял час, през който почти се стъмни. Тогава запалиха факли и огньове. Най-после търговката и приятелите бяха допуснати в палатката на Вар. С разтуптени сърца децата влязоха в огромната палатка. Стените бяха тапицирани с червен плат и вътре беше доста топло. Навсякъде горяха факли и маслени лампи.

Публий Квинтилий Вар носеше разкошна червена тога^[7]. Беше се излегнал върху легло, покрито с възглавници, пред дълга маса, отрупана с отбрани ястия. В златни чинии бяха наредени месо, хляб, ядки и дори смокини. Близко до масата бяха поставени тумбести шишета с вино. Военачалникът беше около средата на петдесетте. Имаше отпуснато лице и малки сиви очи, сплескан нос, дебели устни и огромна двойна брадичка.

Погледът на Леон се стрелна наоколо. Роби притичваха насамнатам и обслужваха няколко високопоставени офицери, които се бяха настанили на други маси. Палатката побираше най-малко стотина души. Непосредствено зад военачалника бяха застанали двама легионери. Единият от тях беше самият Арминий! Когато погледите им се срещнаха, Юлиан прочете изненада в погледа на Арминий. Но воинът по никакъв начин не го показва.

— Салве! — поздрави Вар новодошлите. Гласът му беше висок и леко пресипнал. — Надявам се, че носиш нещо подобаващо за моята трапеза. Не мога да понасям повече тези буламачи.

И той с отвращение изсипа съдържанието на една чиния на пода. Незабавно притича един роб и започна да почиства остатъците от яденето.

— Да, благородни Вар — отвърна Мерлинда, покланяйки се, и приятелите сториха същото. Единствено Кия прояви незаинтересованост, клекна и започна да се мие.

— Това новите ти роби ли са? — попита Вар.

— Тези деца ми помагат — отвърна Мерлинда.

— Робите нямат право да имат роби — каза Вар, докато се пресягаше с пръсти към чепка грозде. — А вие, германите, сте народ, роден да слугува.

Военачалникът изплю семките върху сребърна чинийка, която един роб услужливо му подаде, и отпи голяма глътка от чашата си.

— Но можете да служите на великия Рим и това ще ви научи да не се държите повече като варвари^[8]. Дори днес по време на похода бяхме нападнати от няколко от тези диви бунтовници.

Аха, помисли си Леон, вероятно набезите на германите вече са започнали!

— Е, да, отбихме нападението им, но дадохме жертви. Сега сме се насочили към центъра на въстанието и ще го разгромим. А после ще ви направим съпричастни към римската култура и ще ви дадем римските закони, а също и ще ви научим да ги спазвате — каза Вар, докато погледът му обхождаше почти празните чинии и купи. — Ще станете част от великия Рим, може би няма да сте сред първите редици, но задните места все пак са за предпочитане пред най-последните. Но стига толкова. Какво имаш да ми предложиш, жено?

— Нося ти, освен всичко друго, фазанско и свинско месо — и Мерлинда започна да хвали стоките си на висок глас.

Вар само кимаше от време на време.

— Стига си дрънкала! — рязко отсече той не след дълго. — Изчезвай оттук! Нека да закарат нещата ти в кухнята. Там ще получиш и сестерциите^[9] си. Вземи и робите си!

Леон усети ярост. Този Вар беше невероятно арогантен! Но момчето се овладя и последва Мерлинда и приятелите си, които се упътиха към изхода.

— Трябва да поговоря с Арминий — тихо и като че на себе си промърмори Мерлинда. После се заглежда нервно. След това доведе животните и с помощта на приятелите ги подкара към една съседна палатка, където беше царството на готвача на Вар. Разтовариха стоките и Мерлинда получи парите си.

Леон се огледа, но от Арминий нямаше и следа. А те нямаха повече причини да остават в лагера. Мерлинда нерешително тръгна към вратата. Малко преди да стигне до оградата, тя се скри зад някаква двуколка и се шмугна в тъмна уличка между палатките.

Приятелите я последваха, а Леон вървеше най-отзад.

Щом тъмнината го погълна, усети една ръка върху устата си и се вцепени. В този момент обаче бойният му дух се събуди. Започна да ритя с крака и да удря с ръце, само че хватката беше желязна.

— Стига си се мятал! — прошепна му един приятелски глас.

„Арминий!“, стрелна се през главата на Леон и той спря да се съпротивлява. Хватката мигновено се разхлаби. Херускът подсвири тихо и Мерлинда и останалите дойдоха при него.

— Какъв късмет, че те виждаме, в името на Вотан! — прошепна търговката.

Арминий кимна:

— Всичко е по план. Вар повярва на историята за бунта и смята да промени маршрута.

— Боговете са на наша страна! — отвърна Мерлинда. — Аз също имам добри новини. Нещата при нас напредват бързо.

След това тя разказа за нощното нападение.

— Това е доста странно — каза Арминий. — Но продължавайте в същия дух. По всяка вероятност легионите ще бъдат при вас вдругиден. Дотогава всичко трябва да е готово. Ще успеете ли?

Леон преглътна. Ужасното сражение, което щеше да отнеме живота на десетки хиляди души, започваше вдругиден.

— Да! — бързо каза Мерлинда. — Ще успеем...

В този момент се разнесоха гласове. Арминий изчезна между палатките. И тъкмо навреме, защото в този момент двама легионери излязоха от една палатка. Ризниците им проблеснаха матово на лунната светлина.

— Кой е там? — извика един от тях, преди Мерлинда и приятелите да успеят да се скрият. — Я се покажете.

И мъжете сграбчиха търговката.

— Ти си от племето на германите! Какво търсиш тук? Шпионираш ли?

Мерлинда мълчеше, стиснала устни. Леон разбра, че трябва да предприеме нещо.

— Точно разтоварихме стоките за великия Вар и се канехме да се върнем обратно в селото, за да докараме нови провизии — каза бързо. — Вар има толкова изтънчен вкус.

Единият от легионерите присви очи и се замисли:

— Момент, момент, изходът е нататък! — извика той и посочи на изток.

Леон се направи на глупак:

— Така ли? Заблудили сме се в тъмното. Благодаря, че ни упъти. Ако не побързаме, Вар ще побеснее. И гневът му ще се изсипе и върху вас, ако не ни пуснете да минем.

— Е, добре, изчезвайте тогава! — отвърна вторият легионер.

Търговката и децата въздъхнаха с облекчение и тръгнаха към мулетата, които търпеливо ги чакаха.

— Не беше никак зле, имаше полза от вас — каза търговката, докато необезпокоявано напускаха лагера.

— Къде ще спим все пак? — попита Леон.

Мерлинда му хвърли леден поглед. После гърлено се изсмя:

— Да спим? Забрави! Нямаме време за губене. Връщаме се обратно. Трябва да стигнем в селото преди легионерите.

Леон преглътна. Нощта беше студена и влажна. През голите клони на дърветата премина хладен полъх.

— Страх ли ви е? — присмя им се търговката и без да дочака отговор, се метна на коня и препусна напред.

Приятелите се спогледаха. След това си кимнаха и я последваха в нощната тъмнина.

[1] път през блатото — германите подреждали широки талпи през блатата, за да могат да минават по тях. — Б.пр. ↑

[2] центурион — офицер в римската армия, който командва една центурия — подразделение от 80 воители. — Б.пр. ↑

[3] грома — римски геодезически инструмент, който се състои от вертикална греда с хоризонтално монтирани прътове на върха ѝ. На всеки от прътовете висял конец с тежест на него. С нейна помощ специални инспектори (громатици) определяли центъра на римските лагери — там, където трябва да се пресичат двете основни улици. — Б.пр. ↑

[4] контуберний (лат. „общност, която си дели палатката“)ние в римската армия, състоящо се от осем войници. По време на поход те си поделляли една палатка, едно муле и една ръчна мелница за мелене на зърно. — Б.пр. ↑

[5] преторий — мястото в римския лагер, където се поставяла палатката на главнокомандващия. По-късно — административно здание, присъствено място, централен площад в Римската империя. — Б.пр. ↑

[6] аквилифер (от лат. — „орлоносец“). — Знаменосец в римската армия, който по време на сражение носи златния орел на легиона — боен символ на дълга към родината. Над униформата си носел кожа от животно, от вълк например. — Б.пр. ↑

[7] тога — дреха от дълго правоъгълно парче плат, увито и драпирано около тялото. Римските граждани носели тоги в официални случаи. — Б.пр. ↑

[8] варвари — така римляните наричали всички, които живеят извън границите на Римската империя. — Б.пр. ↑

[9] сестерция — римска сребърна монета. — Б.пр. ↑

ОПАСНИЯТ ПЪТ

Вървяха бавно в нощта. Понякога пътеката толкова се стесняваше, че клоните от двете им страни се докосваха и наставаше почти пълна тъмнина. Независимо от това Мерлинда се ориентираше доста добре.

Пръстите на Ким започнаха да измръзват, но за нейна радост Кия се беше наместила в пазвата ѝ и я топлеше. Само главичката ѝ се показваше навън.

— Изглеждаш хиляди пъти по-добре от мен — прошепна ѝ Ким. — Ти ще си моят водач. Все още нямам доверие на Мерлинда.

Ким се замисли. Дали не беше несправедлива към търговката? Но какво би станало, ако Мерлинда се окаже лош вестоносец и събщи нещо невярно — че легионите на Вар няма да тръгнат към Калкрийзе, например, или че строителните работи трябва да бъдат прекратени. Щеше ли да се вслуша Брандолф тогава в техните думи?

„По всяка вероятност — да“, помисли Ким. В такъв случай Леон, Юлиан и тя можеха поне да се опитат да го убедят, че Мерлинда лъже.

Внезапно сърцето ѝ заби по-бързо. Ако Мерлинда наистина е предателка, тя щеше да се погрижи тайният ѝ разговор с Арминий да няма свидетели. А свидетелите бяха Леон, Юлиан и тя самата...

В този момент Кия измяука тихичко. Очите ѝ бяха широко отворени и Ким усети бързите удари на сърцето ѝ. Котката изглеждаше разтревожена. Или може би се страхува?

— Наред ли е всичко? — тихичко я попита Ким.

Кия предупредително измяука.

Пътят отново стана по-широк и лунната светлина осветяваше тинестата земя.

Нещо изпращя зад гърба ѝ и тя се обърна. Някаква сянка, мержелееща се на пътя, се стрелна и изчезна в гъсталаците. Дъхът ѝ спря. Какво беше това? Животно или човек?

— Мерлинда, спри! — извика Ким.

— Какво има? — попита търговката, когато Ким се приближи до нея.

— Струва ми се, че някой ни следи — каза момичето.

— Така ли? А пък на мен ми се струва, че ще намокриш гащите от страх, малката!

Ким усети, че се вбесява:

— Видях нещо, някаква сянка!

— Глупости! — отвърна Мерлинда. — Тъмнината е пълна със сенки. Няма нищо. Понякога виждаш в тъмното това, за което си мислиш. Обзема те страх и мислите ти оживяват. Знам това, защото често се придвижвам нощем...

И тя се засмя някак особено. След това направи презрителен жест с ръка и продължи да язди.

— Само че със сигурност имаше нещо — каза Ким на приятелите, когато търговката се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе.

— По-бързо да се разсъмва! — отвърна само Юлиан.

Продължиха да яздят мълчаливо през тъмницата. В някакъв момент Ким задряма върху седлото. Беше загубила всякакво чувство за време.

После нощта постепенно започна да избледнява и небето от черно стана тъмносиво. Между стволите запълзя мъгла.

— Много ли има още? — попита Ким и се прозя. Беше премръзнала и толкова изморена, че вече си мечтаеше за спареното им легло в яслата.

— Не — отвърна ѝ Мерлинда и се покашля. — Скоро ще стигнем селото. Но преди това трябва отново да прекосим блатото.

— Да прекосим блатото? В тази мъгла?

Търговката хладно се засмя:

— Разбира се, в името на Донар!

Ким изведнъж се разсъни. Дали Мерлинда не възнамерява да им устрои капан и да се отърве от тях? Момичето дръпна юздите на мулето и животното спря:

— Няма да продължа!

— Не говори глупости! — отсече Мерлинда. — Всичко е наред.

Ким се поколеба за секунда, но Юлиан и Леон ѝ кимнаха окуражително и тя ги последва. Скоро стигнаха до талпите, слязоха от

мультата и ги поведоха след себе си.

Потъналото в мъгла блато се стори на Ким още по-зловещо. Миришеше на пръст, на гниещи листа и на плесен. Чуваше се и това гадно бълбукане и мляскане.

Ким се придвижваше напред крачка по крачка и се опитваше да изгони тъмните мисли от главата си. Но сърцето ѝ биеше бясно и коленете ѝ трепереха.

Изведнъж нещо изпука и Мерлинда изкрещя. Пред очите на приятелите тя пропадна през талпите и потъна до рамене в блатото.

АЛИБИТО

Всичко стана толкова бързо, че за момент приятелите стъписано се спогледаха. Ким първа се опомни. Втурна се към мястото, където допреди малко стоеше Мерлинда, и предпазливо коленичи върху последната здрава талпа.

Търговката отчаяно протегна ръка към нея. Ким се опита да я хване, но залитна напред.

— Внимавай! — извика Юлиан, скочи към нея и я хвана здраво.

— Подайте ми един клон, бързо!

Леон се втурна да търси клон. Междувременно Мерлинда потъваше все по-дълбоко. Тинята вече стигаше почти до гърлото ѝ.

Най-после Леон донесе една дебела тояга и Мерлинда се хвана за нея. Приятелите с все сила задърпаха другия ѝ край.

Накрая все пак успяха да изтеглят търговката върху дъсчената пътека.

— Благодаря! — изнемощяло промърмори тя.

Ким хвърли поглед към талпите, където пропадна Мерлинда.

— Не мога да повярвам! — извика Ким. — Тук има пресни следи от трион. Очевидно някой се е постарал това да се случи.

Леон я погледна ужасено:

— Вероятно някой се опитва да ни попречи да стигнем до селото.

Ким се замисли. Вече нямаше основание да смята, че Мерлинда е предателка.

— Виждам пръста на Модорок в това!

— Някой от германите? Не го вярвам — каза Мерлинда, докато се загръщаше в палтото, което Юлиан ѝ донесе от дисагите. — Германите не се предават един друг, в името на Вотан. А сега да продължим пътя си! Искам да седна до огъня с голяма халба медовина в ръка. Заслужих си я.

Те покриха дупката с дебели клони и дървета, така че да могат да продължат пътя си. След това отново поеха напред, но сега вече Мерлинда проверяваше с тояга талпите, преди да стъпи върху тях.

Когато най-послед пристигнаха в селото, приятелите бяха напълно изумени. Около него беше израснал истински военен лагер. Бяха пристигнали германи от различни племена, които вече наброяваха няколко хиляди души.

Приятелите и Мерлинда не се задържаха дълго там, а веднага се запътиха да търсят Брандолф. Намериха го в къщата на Сегест. Водачът на херуските и братът на Арминий седяха на една маса с рогове с вино в ръце.

До Брандолф седеше Ейла. Когато видя приятелите, тя изненадано опули очи:

— Вече сте тук! — извика тя, а Кия се метна в широко разтворените ѝ ръце.

— Днес воините ни няколко пъти атакуваха легионерите. Нищо особено, но римляните дадоха стотици жертви. И това е само началото! А какви са новините при вас?

— Точно това се канех да ви попитам и аз — изръмжа Сегест.

Търговката разказа всичко до най-малки подробности. Точно когато разказваше за Арминий, влезе Туснелда и погледите на всички се отправиха към нея.

Тя свенливо сведе очи:

— Да донеса ли още нещо, татко? Още медовина?

— Не, няма нужда, иди в обора и нахрани добитъка! — каза рязко князът.

— Исках да изляза и да разгледам засадата.

— Никъде няма да ходиш! — кресна баща ѝ.

Без да промълви и дума, дъщеря му тръгна към обора.

— Защо се държиш така грубо с нея? — попита Брандолф.

Сегест удари с юмрук по масата:

— Защото Модорок се мотае наоколо и се опитва да ѝ завърти главата. А утре вероятно ще дойде Арминий, който не е много подобър от него. Никой от тях няма да получи дъщеря ми. Никой!

— Не можеш вечно да я държиш под стража — спокойно му отвърна Мерлинда.

— Дръж си устата затворена! — изрева Сегест.

Търговката скръсти ръце пред гърдите си.

— Мислех, че искаш да ти докладвам...

— Е, не се хващай за думата. Хайде, продължавай!

Мерлинда се засмя дискретно и продължи.

Сегест, Брандолф и Ейла бяха ужасени, когато чуха за прерязаните талпи. Но в последна сметка надделя чувството на облекчение. Вар все пак се беше оставил да бъде надхитрен от Арминий.

— Ще ударим утре по обед — отекна гласът на Брандолф. — След това ще разбием легионите окончателно и ще сме свободни!

Сегест вдигна поглед нагоре:

— Да, ако такава е волята на боговете...

След кратка почивка приятелите тръгнаха да се поразходят из селото.

— Дали наистина Модорок има пръст в капана в блатото? — разсъждаваше на глас Леон.

— Трябва да разберем къде е бил предишната нощ — отвърна Ким. — Може би ще успеем да го въвлечем в разговор и да го поразпитаеме.

— Не съм сигурен, че ще можем — съмняваше се Леон.

— Зависи от това как ще го направим. Да го потърсим!

Откриха го в ковачницата. Модорок стоеше с разкрачени крака пред ковашкото огнище и наблюдаваше ковача, който току-що извади една фрама от огъня.

— Какво става със сакса ми? — попита той.

— Ще стигна и до него — раздражено отвърна ковачът. — В момента съм затрупан от работа.

— Не се съмнявам. Изковаваш оръжия за тези луди, които искат да се бият с римляните. Всички те ще бъдат убити. Аз обаче имам други планове и скоро ще се женя.

— Така ли? И за кого? — чукът се стовари върху върха на копието така, че от него се разлетяха искри.

— За Туснелда!

Приятелите изненадано се спогледаха. Не смееха да мръднат, за да не ги види Модорок. Ковачът се засмя:

— Едва ли си вярваш!

— И защо не! Миналата нощ бях при нея. Старият Сегест не забеляза нищо. А тя ми обеща, че ще се омъжи за мен!

Приятелите се дръпнаха назад.

— Дали е вярно? — попита Ким. — В такъв случай има алиби и не би могъл да среже талпите.

— Модорок е глупав самохвалко — каза Леон.

В този момент Юлиан щракна с пръсти:

— Имам идея как да проверим алибито му. Да отидем при Сегест.

— Какво, какво? — изръмжа Сегест, когато Юлиан му разказа как се беше похвалил Модорок. Князът сви ръце на фуния пред устатата си и извика Туснелда.

Младата жена изтича бързо от обора и изплашено погледна към баща си:

— Какво има?

— Много добре ти е известно. Модорок! — и Сегест изскърца със зъби.

Туснелда присви рамене и поклати глава.

— Бил е в моята къща тази нощ, и то при теб! — изсъска князът и Юлиан се изплаши, че ще се пръсне от яд.

— Не е вярно! — извика Туснелда. — Кълна се в името на Фрея и всичко най-свято за мен. Не мога да го понасям.

Сегест впери гневен поглед в нея. За момент изглеждаше, че не знае какво да прави. След това погледът му падна върху приятелите:

— Доведете този тип. Веднага!

Приятелите се подчиниха.

— Влез! — изкрещя Сегест, когато след малко Модорок застана на вратата. След това го подложи на разпит. Не минаха и три минути и Модорок си призна лъжата.

— Искях само да се похваля — каза той.

Юлиан сбърчи чело. И тъй, Модорок нямаше алиби!

— Туснелда е най-красивата жена в селото! — додаде Модорок. — А може би дори и в цял Мидгард^[1].

— Спри с тъпите си брътвежи, защото ще получиш такъв ритник в задника, че ще изхвърчиш в Нифелхайм^[2] — избоботи Сегест. — Ти си просто един дърдорко и нищо повече.

По тялото на Модорок премина тръпка. Воинът, който до този момент не беше скланял глава, се изправи пред Сегест и сви огромните си юмруци.

— Как ме нарече, старче?

Князът не помръдна и на милиметър, въпреки че беше с една глава по-нисък от Модорок.

— Ти си едно голямо нищо, Модорок! — повтори той.

— Това вече е твърде много — изръмжа великанът, сграбчи Сегест и го запокити през стаята.

Князът се препъна в една ракла и падна върху тлеещата жаравя в огнището. Успя все пак учудващо бързо да скочи на крака и изтегли сакса си.

— Сам си прочете смъртната присъда! — изръмжа той.

— Не — бавно и заплашително произнесе Модорок. И той държеше сакс в ръцете си. — Ти си този, който ще се отправи към Валхала^[3].

Туснелда, която до този момент стоеше като парализирана, изкрещя за помощ.

Модорок се поколеба за миг и преди някой да успее да го спре, се втурна към вратата.

— Няма да ми избягаш! — извика Сегест и се втурна след него.

Приятелите също изскочиха от къщата и успяха да видят как Модорок скочи върху белия си кон и препусна в галоп. Сегест препусна по петите му.

— Какво още чакаме? — извика Леон. — След тях!

[1] Мидгард — средната земя според германската митология — това е мястото, където живеят хората. — Б.пр. ↑

[2] Нифелхайм — според германската митология подземният свят на мъртвите. — Б.пр. ↑

[3] Валхала — в митологията на германите това е мястото, където отиват смелите воители, паднали в битка. — Б.пр. ↑

ИЗВЕСТИЕТО

Приятелите бързо се метнаха върху мулетата на Мерлинда и препуснаха след Сегест. Кия отново се намести на обичайното си място в пазвата на Ким.

— Странно, че Сегест не повика подкрепление — извика Юлиан на приятелите си.

— Нали има нас! — отвърна Леон и се засмя.

Конят на Сегест обаче беше по-бърз от техните късокраки мулета и скоро приятелите видяха как князът се изгуби между дърветата. За щастие, следите от копитата на коня се бяха отпечатали ясно в меката влажна пръст и приятелите продължиха след двамата ездачи.

Междувременно беше започнало да вали и се изви силен вятър, който заогъва клоните на дърветата.

След около половин час децата се натъкнаха на бял кон, който пощипваше трева пред някаква пещера.

— Това е конят на Модорок! — извика Леон и скочи от гърба на мулето.

Приятелите претърсиха местността, но от Модорок и Сегест нямаше и следа.

— Тук има още следи от копита — извика Леон и клекна между два смърча. — Сигурно са от коня на Сегест. Трябва да е спипал Модорок. Интересното обаче е, че следите не водят към селото, а навътре в гората.

Той хвърли поглед към приятелите:

— Аз съм за това да разчепкаме нещата. Предлагам да проследим новата следа.

Ким и Юлиан се съгласиха и скоро стигнаха възвишение, покрито с дървета, сред които се виждаше широка поляна.

— Вижте, четирима римляни! — извика Юлиан и бързо се скри зад един храст. — Сигурно са разузнавачи на Вар.

Римляните бяха налякали край завързаните в края на поляната коне. Дърветата и храстите ги скриваха от очите на приятелите.

В този момент се зададе някакъв ездач.

— Това е Сегест! — изтръгна се от устата на Леон. — Ще се озове право в ръцете на римляните!

— Ще го пленят! — изплаши се Ким. — Дали да не го предупредим?

— Твърде късно е — развълнувано отвърна Юлиан. — Питам се само къде е Модорок.

В този момент Сегест дръпна юздите на коня и пое бавно към края на поляната.

— Ще го хванат! — прошепна Ким.

Римляните се изправиха с извадени мечове. Затаили дъх, приятелите видяха как Сегест спокойно слиза от коня и се приближава към тях, а те отпуснаха мечовете си.

— Какво става? — учуди се Юлиан.

Мъжете започнаха да си говорят, но приятелите бяха далеч от тях и не чуваха нищо. Сегест бръкна под палтото си, извади някаква дълга лента и я подаде на един от римляните. Мъжът кимна, сложи нещото в една кожена тръба и я скри в дисагите на коня. След това Сегест се метна на коня и се отдалечи от поляната, този път към селото.

— Нищо не разбирам — промълви Ким. — Римляните оставиха Сегест да се измъкне просто ей така.

— Да, след като той даде нещо на един от тях — отвърна Леон. — Най-вероятно някакво съобщение. Бих искал да знам какво е.

— Аз също — отвърна Юлиан. — За съжаление обаче, римляните едва ли ще имат желание да ни покажат ръкописа.

Леон подръпна крайчеца на ухото си:

— Така е, но сигурно има начин да го видим.

— Нямаме много време — отбеляза Ким. — Римляните едва ли ще нощуват тук.

В този момент Леон щракна с пръсти:

— Хора, имам идея! — и им зашепна нещо.

Минута по-късно тримата приятели се разделиха. Леон се запромъква към конете на римляните. Ниско приведени към земята, Юлиан, Ким и Кия се запуснаха надолу по възвишението и щом се приближиха на двайсетина метра от разузнавачите, се скриха в храстите. След това взеха няколко камъка и ги хвърлиха към римляните. Един от камъните се изтърколи току до краката на мъжете.

Римляните се огледаха, измъкнаха мечовете и се втурнаха към мястото, където се бяха скрили Ким, Юлиан и Кия.

— Да изчезваме! — прошепна Ким и се втурна нагоре по възвишението, като горещо се надяваше, че са взели достатъчно преднина.

Междувременно Леон стигна до конете и видя как римляните се втурнаха надолу. Планът му заработи! С разгуптяно сърце той се приближи до коня, в чиито дисаги беше изчезнало съобщението.

Черният кон нервно запристъпва на място.

— Спокойно, само спокойно! — прошепна му момчето.

Конят тръсна грива и изцвили.

Кръвта в жилите на Леон се смрази. Ако римляните се върнат, работата му е спукана.

Той направи усилие и пристъпи към разтревожения кон. После предпазливо го потупа по шията. Животното изпръхтя и заудря земята с копита. Все още беше неспокойно от присъствието на Леон.

— Веднага изчезвам — по-скоро на себе си прошепна Леон и посегна към дисагите. Бързо отвърза ремъка, с който бяха вързани. Тръбата беше вътре! Пръстите му леко трепереха, докато я отваряше и изваждаше ръкописа. Хвърли му бърз поглед, но видя само някакъв безпорядък от букви. След това отново върна тръбата на мястото ѝ с надеждата, че така отсъствието на съобщението може и да не бъде забелязано веднага.

Конят отново изцвили.

— Добре, добре — прошепна Леон и побърза да се отдалечи. Втурна се обратно по възвишението, като описа широка дъга. Когато стигна горе, видя, че римляните се бяха отказали да преследват

приятелите му и се бяха върнали при конете. Момчето си отдъхна. Малко след това тримата детективи отново бяха заедно.

— Заповядайте! — гордо каза Леон и им връчи плячката си.

— Нямах грешка — похвалиха го Ким и Юлиан. След това разгънаха ръкописа и се взряха в него.

ТАЙНОПИСЪТ

— Какво ли трябва да означава това? — учуди се Юлиан, когато видя наподобяващото змия творение, покрито с латински букви. — Буквите са в пълен безпорядък, няма никакъв смисъл.

— Това е шифър — каза Леон и простена. — Още една загадка.

— Я да погледна — и Ким разви рулото. — Струва ми се, че съм виждала нещо подобно. Това е скитала^[1], ако не бъркам.

— Какво, какво?

— Ски-та-ла — повтори момичето на срички. — Тебелман ни беше споменал нещо подобно, когато учехме за Древна Гърция.

— Наистина ли?

— Ами да, момчета. С нейна помощ могат да се кодират съобщения. Взема се пръчка, дълга около двацет сантиметра, която има определен диаметър. Това е скиталата. Около нея спираловидно се навива кожата, върху която ще пишете. Тайното съобщение се изписва върху кожата от ляво на дясно по дължината на пръчката и после се развива. В случай че попадне в чужди ръце, съобщението няма как да бъде разчетено. Както не можем да го разчетем и ние сега.

— Значи получателят трябва да има скитала със същия диаметър, така ли? — каза Леон.

— Точно така! Получателят навива съобщението около скиталата си и може да разчете съобщението. Просто и гениално, нали?

— Е, да, но какво ни помага това в случая? — изсумтя Юлиан. — Нали, така и така, не можем да разчетем текста!

— Ами трябва да направим така, че да можем да го разчетем — контрира Ким. — Ясно е като бял ден, че Сегест замисля нещо. Освен това той е този, който...

— Искаш да кажеш, че не сме били прави, когато сме подозирали Модорок? — прекъсна я Юлиан.

— Нямах предвид точно това — отвърна Ким. — Но е твърде вероятно Сегест да разполага с точната скитала. Така че трябва да я потърсим при него.

— И как смяташ да го направим, Ким? — попита я Юлиан.

Тя се засмя:

— Ще измислим как. Но първо да се върнем в селото. Още повече, че започва да се смрачава. Това, което обаче ме интересува в случая е, къде се е дянал Модорок? Мислех, че Сегест го е пленил. Но Сегест беше сам...

По обратния път те отново минаха покрай коня на Модорок, който си стоеше на същото място и спокойно си пасеше.

— Странно — каза Ким. Изведнъж я осени идея. — Едва ли е случайно, че конят е тук. Вероятно очаква Модорок.

— Какво, какво?

Ким посочи към входа на пещерата:

— Вероятно Модорок се е скрил вътре.

— И ти най-вероятно искаш да провериш това, нали? — въздъхна Юлиан.

Ким скочи от мулето си.

— Точно така! — каза тя и пусна Кия на земята. Котката стъпи върху кадифените си лапи и без да губи нито минута, се упъти към входа на пещерата.

— Ето, виждате ли? И Кия мисли като мен.

Децата се запровираха един след друг през входа на пещерата. Вътре беше влажно и студено и миришеше на гнило.

Ким запристъпва опипом напред. Какво ли не би дала за една факла в този момент. Крачка по крачка тя влизаше все по-навътре в тъмната пещера. Вече се питаше дали няма да е по-добре да се върне обратно.

Спря се и се послуша. Беше толкова тъмно, че не можеше да види дори Леон, който беше непосредствено зад нея.

В този момент котката изфуча:

— Кия, наред ли е всичко? — прошепна Ким. После разпери ръце встрани: — Леон, Юлиан?

— Тук сме, зад теб.

Ким си отдъхна, въпреки че момчетата бяха по-назад, отколкото си мислеше. В този момент пръстите ѝ докоснаха парче плат. Тя ужасено се дръпна.

— Леон?

Отговор не последва. Нещо премина покрай лицето ѝ. Какво ли беше? Прилеп? Или ръка, която се опитваше да я хване.

— Леон? — прошепна още веднъж с треперещ глас. — Ако си ти, престани с тези глупости, не е никак смешно.

— Ей сега, идвам — чу тя гласа на Леон.

Ей сега... Но кой или какво тогава се намираше непосредствено до нея? Ким продължи да отстъпва назад, докато не усети зад гърба си студената скала.

Кия отново предупреждаващо изфуча.

В този момент някой сграбчи Ким. Тя изкрещя, но една силна ръка запуши устата ѝ и заглуши виковете ѝ. Сърцето ѝ спря за миг.

— Ким? Какво има, къде си? — чу тя изплашените гласове на приятелите си.

Някой я вдигна, сякаш беше кукла, и я понесе нанякъде. В този момент чу фучене, последвано от крясък, и разбра, че Кия е ухапала похитителя ѝ. Успя да се посъвземе и тогава ѝ дойде наум, че мъжът не може да е друг, освен Модорок. Започна да се дърпа, ръката се плъзна надолу и тя изкрещя името на Модорок.

В този момент усети земя под краката си и някой грубо я заблъска към изхода на пещерата. Ким се запрепъва, но се задържа да не падне и изплашено се обърна. Пред нея стояха Кия, Леон, Юлиан и Модорок.

— Да, аз съм — каза пресипнало Модорок. Той се полюшваше леко, лицето му беше пепелявосиво, а очите му уморено блестяха. От ръката му течеше кръв. После мрачно додаде: — А вие сте децата от селото. Децата с котката. Какво търсите тук?

— Нищо, просто предположихме, че си вътре — отвърна бързо Ким. — Конят ти е отпред.

Модорок се засмя глухо:

— Вярното добиче... А сега съм предаден от него. — Князът изтегли меча си. — Няма да ви се удаде случай да ме предадете на проклетия Сегест.

Ким успокояващо вдигна ръка:

— Нямаме такова намерение, повярвай ни! — и тя посочи ръката му. — Сегест ли беше?

Великанът кимна:

— Да. Подлото куче ме нападна в гръб. Стрелата му ме уцели в рамото и аз паднах от седлото. Вероятно е помислил, че съм мъртъв, иначе нямаше да продължи да язди. Измъкнах стрелата и се скрих в тази пещера, докато посъбера сили.

— Можем да те превържем, ако искаш. Това ще спре кръвта.

Великанът се замисли за миг. След това остави меча си, съблече палтото си и се отпусна върху една скала. Ризата на лявото му рамо беше подгизнала от кръв. Ръкавът му също беше окървавен. Ким предположи, че е загубил доста кръв. Той съблече ризата си и Ким отрязва с ножа си другия ѝ ръкав, за да го използва като превръзка.

— Благодаря ви, в името на Вотан — изръмжа Модорок, когато Ким свърши. — Защо правите това?

— Много просто, имаш нужда от помощ — отвърна Ким, убедена, че напразно бяха подозирали княза. Но какво искаше той от Мерлинда вчера, когато тайно си говореше с нея?

Когато го попита, Модорок се засмя тихо:

— Имате очи и на тила, не може да се отрече. Е, ще ви издам тайната си. Купих от Мерлинда едно любовно биле. Или поне тя ми

каза, че билетото има магическа сила. Изсипах го в рога с вино на Туснелда, но за съжаление, не помогна... По-добре да не бях идвал тук.

Великанът се надигна и с усилие се затътри към изхода на пещерата.

— Ще се върна при племето си — каза той.

— В това състояние? Това е доста опасно — отвърна Ким.

— Още по-опасно е да остана. Не, не, трябва да се върна при племето си. А ако умра по пътя, поне ще съм направил опит — промълви Модорок и стенойки, се качи върху коня. След това се понесе в галоп, без да се сбогува.

— Наистина мисля, че го бяхме заподозрели несправедливо — тихо отбеляза Ким, когато ездачът изчезна.

— Да, така изглежда — съгласи се с нея Леон. — По-вероятно е Сегест да е нашият човек.

— Съгласна съм, но за да го докажем, трябва да открием скиталата — заяви решително Ким. — Хайде да се връщаме в селото, преди да се е стъмнило съвсем.

Големите факли от двете страни на портата в палисадата горяха, когато децата пристигнаха в селото. Огънят в къщата на Брандолф приятно припламваше. Ейла и майка ѝ се бяха навели над ръчната си работа, когато приятелите влязоха. Брандолф точно се канеше да облече палтото си.

— Е, пипнахте ли го? — попита Ейла и в очите ѝ се четеше любопитство.

— Кого, Модорок ли? — Юлиан се засмя. — Не, той не е в категорията ни.

Сега вече и Ейла се засмя.

Брандолф каза:

— Сегест ме помоли да ида при него. Има да ни съобщава нещо, на мен и на още няколко високопоставени мъже — и той се запъти към вратата.

— Може ли да дойдем с теб? — попита Ким.

— Вие ли? — сбърчи чело Брандолф. После помълча малко и накрая каза: — Да, що се отнася до мен. Но не мога да ви гарантирам,

че Сегест няма да ви изхвърли с гръм и трясък.

Приятелите се запътиха с Брандолф към къщата на Сегест. По пътя Брандолф с гордост им разказа как добре вървят работите по подготовката на засадата в Калкрийзе.

— Вече сме готови и можем да нападнем всеки момент. Все още не са дошли две от приятелските ни племена, но ги очакваме утре сутрин — каза той. В този момент стигнаха до къщата на княза.

Около огнището се бяха събрали няколко мъже. Приятелите седнаха близо до вратата, на място, което оставаше наполовина в сянка. Кия се настани удобно в ръцете на Ким, още повече, че отнякъде се появи голямо рунтаво куче, което с любопитство подуши приятелите. Изглежда, че хареса най-много Юлиан, защото се излегна в краката му, а момчето започна да го гали.

Близо до печката Ким видя да стои хубавата Туснелда. Изглеждаше потисната и нервно триеше длани една в друга.

— Брандолф — поздрави Сегест новопристигналия. — Радвам се, че дойде. Страхувам се, че нямам добри новини, в името на Вотан.

Брандолф изправи рамене. Огънят освети напрегнатото му лице.

— С Модорок ли е свързано? — попита той.

Сегест кимна:

— Да, с него. Изплъзна ни се.

Брандолф изсумтя:

— Разбирам, че му имаш зъб заради Туснелда. Но защо ни повика?

Сегест се отпусна с въздишка върху стола:

— Модорок се отправи към римляните. Видях го с очите си — каза мрачно той.

Приятелите изненадано се спогледаха.

— Към... римляните? — попита слисано Брандолф.

Сред мъжете се понесе шепот. Сегест вдигна ръка и шепотът стихна.

— По всичко изглежда, че ни е предал. Страхувам се, че е продал плана ни на римляните. А това може да струва главата на Арминий.

Туснелда изхлипа, подпря се на нара и скри лице в ръцете си.

Ким усети как в нея се надига ярост. Що за подла игра играе този Сегест? Прииска ѝ се да стане и да разкаже цялата истина. Но щяха ли да ѝ повярват? Едва ли! За да се противопоставят на вожда на

херуските, имаха нужда от доказателство и то най-вероятно се намира точно в тази къща. Трябва да опитат още тази нощ да намерят скиталата.

— Налага се да прекратим цялото начинание — продължи Сегест. — Римляните вече са предупредени. Ето защо повиках предводителите на племената.

Отново се раздадоха гласове.

— Липсват князете на тубантите^[2] и хамавите^[3]. Очаквам ги утре на разсъмване — извика Сегест. — След това ще свикаме тинга и заедно ще вземем решение.

Брандолф помръкна:

— Излиза, че всички усилия са били напразни.

— Да, приятелю, по всичко изглежда, че е така — отвърна Сегест.

Настана тишина, в която се чуваше само хлипането на Туснелда.

— Един от нас ни е предал — сърдито прошепна някой от князете. — Ще го пипнем и ще го убием!

— Точно така, в името на Донар!

Сегест въздвори тишина.

— Най-напред трябва да се погрижим за сигурността на жените и децата ни. Затова не трябва да нападаме легионерите точно сега.

Брандолф кимна:

— Имаш право. Борбата ни свърши, преди да е започнала. Жалко! Имахме страхотна възможност да се освободим от римското иго.

Сегест бавно поклати глава:

— Само на Вотан е известен подходящият момент. Вероятно е твърде рано. Освен това никой не би могъл да предположи, че Модорок ще ни предаде.

Ким погледна нагоре. Това беше непоносимо! След това погледна Леон и Юлиан, които също не се сдържаха и поклатиха глави.

В следващите петнайсет минути мъжете продължиха да обсъждат предстоящите действия, а след това се разотидоха.

Приятелите мълчаливо последваха Брандолф към къщи.

— Билхилда, донеси ми медовина — каза той, когато пристигнаха. — И то повече!

— Какво се е случило?

— Всичко приключи! — уморено каза Брандолф и ѝ разказа всичко.

— Може би така е по-добре — промълви тихо Ейла. — Легионите са толкова... силни. Страхувам се, че ще опустошат селото ни... Сега сигурно ще ни оставят на мира.

— Няма да го направят — отвърна горчиво Брандолф. — Ще дойдат, така или иначе. Може би няма да ни убият, но ще ни пречупят. Ще ни ограбват и използват, ще вземат реколтата ни и ще ни принудят да служим в легионите им. Пак ще ни убият, но по друг начин. Предпочитам да умра с меч в ръка и да заслужи мястото си във Валхала.

Билхилда кимна.

— Разбирам те, Брандолф, но всичко това ужасно ме натъжава. Мъчно ми е и за Арминий. Той е смел мъж и със сигурност би бил добър княз. Във всеки случай има повече кураж от Сегест.

— Да, но сега ще трябва да плати за това — Брандолф отпи голяма глътка. — Защото е предаден от един от нашите.

Малко по-късно приятелите се прибраха в обора.

— Ох, момчета — каза Ким и сбърчи нос. — Тук вони все по-ужасно. Време е за решителен завой.

Леон се строполи в сеното:

— Да не искаш да се връщаме в Зибентан?

— Глупости! — отвърна момичето. — Искам само да се махнем от обора и да се захванем със Сегест. Тази нощ трябва да открием скиталата, ясно е като бял ден, нали?

Юлиан скръсти ръце зад главата си:

— Прекрасна идея. Сигурно знаеш и как да я осъществим?

— Не — отвърна Ким, — но трябва да претърсим къщата на Сегест и да намерим въпросното нещо. Ще почакаме малко, докато всички заспят, и тръгваме.

[1] скитала — най-старият метод за кодиране, дървен цилиндър с определен диаметър. Изобретена е от спартанците преди 2500 години. — Б.пр. ↑

[2] тубанти — германско племе, живяло в източната част на днешна Холандия. — Б.пр. ↑

[3] хамави — западногерманско племе, установило се в района на Нидерхайн и в източната част на днешна Холандия. — Б.пр. ↑

СКРИВАЛИЩЕТО

Дъждът отслабна. Тук-там облаците се разкъсаха и лунната светлина освети селото.

Три деца и една котка безшумно се приближиха към най-голямата къща. Пред тях се беше очертала огромна издължена сянка — мрачна и черна.

— И сега какво? — попита тихо Леон, който носеше в себе си мистериозния ръкопис.

— За вратата и дума не може да става — прошепна Ким. — Трябва да опитаме през обора. Може да се окаже свързан с жилището, както при Брандолф.

Момичето вървеше напред. Стигна до задната врата, натисна дръжката почти механично, без да се надява на нещо, но за нейно най-голямо учудване вратата се отвори.

— Някой е забравил да сложи резето — промълви Ким и вече се канеше да влезе в обора, когато едно куче се хвърли към нея с ръмжене.

Ким се закова на място:

— Сега вече знам защо никоой не си е направил труда да заключва — прошепна тя. — Сегест има теб.

Кучето се сниши и вдигна високо муцуната си. В този момент Кия изфуча и кучето я погледна. Козината му настръхна.

„Ако излае, това ще е краят“, със свито сърце помисли Ким.

Но кучето не излая, дори напротив — започна да маха с опашка. След това се затича към Юлиан и радостно се хвърли към него.

— Добре, добре — каза Юлиан, дърпайки се, за да не го оближе кучето.

Ким пое дълбоко въздух:

— Уф, очевидно си любимец на кучетата.

— Обичат ме, това си е — отвърна Юлиан.

— Е, щом като така добре се разбираш с животните, ти ще влезеш в къщата.

Юлиан сложи ръка пред гърдите си:

— Аз?

— Да, ти — разсъдително каза Ким. — Най-малко кучето няма да те залае. Ако аз или Леон влезем вътре, ще настане голяма олелия.

Юлиан преглътна. Ким имаше право.

— А ако Сегест ме спипа? — опита се да протестира той.

— Тогава ще кажеш, че си сомнамбул — прошепна Леон. — Ще те чакаме тук. Късмет!

Юлиан се примири със съдбата си и се промъкна през вратата. Кучето го погледна, наклонило глава встрани и вдигнало уши.

В обора беше приятно топло. Юлиан напредваше бавно — най-напред мина покрай кравите, след това покрай свинете и най-последна стигна края на постройката, в която бяха животните. Както очакваха, тя беше свързана с помещенията за живеене. Делеше ги само тесен коридор.

Юлиан се промъкна през него и се озова в просторна стая. Жаравата все още тлееше в огнището. Момчето спря и се послуша. До ушите му достигна слабо хъркане. На нара вляво разпозна очертанята на легнал мъж. Сегест!

Юлиан бавно се запъти към него. През отдушника на покрива се процеждаше слаба лунна светлина и Юлиан видя Сегест, който спеше спокойно.

„Къде би могла да е скиталата?“, трескаво съобразяваше Юлиан. После се огледа. На срещуположната стена разпозна сянката на още една лежаща фигура. Вероятно Туснелда, предположи Юлиан. Опита се да се концентрира. Къде би могла да бъде скрита една толкова ценна вещ? Има само една възможност: в стаята под леглото, най-отзад в ъгъла, където е раклата. Би бил идеалният тайник — никой не би могъл да стигне до него. Само че тук, в тази стая, типична за бита на германите, нямаше нито легло, нито гардероб, нито дори ракла.

Юлиан продължи да размишлява. Не се осмеляваше да помръдне, за да не вдига шум.

В този момент му хрумна нещо. Ами ако Сегест носи скиталата в себе си? Така няма опасност някой по случайност да се натъкне на нея!

Юлиан се прокрадна към княза.

Палтото! То лежеше на нара зад главата на Сегест. Юлиан пое дълбоко дъх, след това коленичи и започна да го претърсва.

Изведнъж нещо влажно докосна шията му. Момчето едва успя да потисне вика си и се обърна. Пред него стоеше кучето и го гледаше право в очите. Сега то облиза лицето му и Юлиан направи огромно усилие да не извика.

— Татко? — Туснелда се беше събудила.

Юлиан се сниши, колкото беше възможно, свря глава в раменете си и започна да се моли девойката да не запали свещ.

— Татко? — чу се пак гласът на Туснелда.

Кучето се втурна към нея, махайки с опашка.

— А, ти си бил значи — промълви Туснелда. — Връщай се бързо в обора!

Юлиан видя как сянката на кучето се плъзна навън.

„Добро куче“, помисли си той и прокара ръка през лицето си. Минаха няколко безкрайни секунди. Сегест продължи да хърка, вероятно изобщо не беше чул нищо. Ами Туснелда? Момчето леко се повдигна и погледна дали девойката спи. Почака малко и преброи наум до сто. След това отново се залови за работа. Пръстите му заопипваха плата, обшит с кожа. Изведнъж застина. Напипа нещо твърдо — някаква пръчка! Бръкна в един вътрешен джоб и я извади. Скиталата! Той бързо се надигна с пляквата в ръце. Коляното му изпука и звукът отекна в ушите му като оръдеен изстрел. Напрегнато се послуша, но не долови нито звук.

Втурна се колкото можеше по-бързо към приятелите си.

— Е? — нетърпеливо го попита Юлиан.

— Ето! — отвърна гордо Юлиан и им показа находката си.

Децата навиха тайното послание около пръчката. В следващия миг буквите се подредиха в свързан текст, който успяха да прочетат на слабата лунна светлина.

— Не е за вярване! — промърмори Юлиан.

— Наистина — съгласи се с него Леон. — Трябва да разобличим Сегест утре по време на тинга. А сега да му върнем скиталата.

— Какво, какво?

— Може да забележи, че я няма, и да си имаме неприятности.

Юлиан въздъхна, но Леон беше прав и затова тихо се отправи към къщата.

На следващата сутрин в Тевтобургската гора се изсипа проливен дъжд. Тежки буреносни облаци се носеха по небето и като че ли изобщо нямаше да съмне.

— Великолепен ден за нападение над римляните — изръмжа Брандолф по време на закуска. — Такова е нашето време, но на

римляните то не им понася. Твърде студено е за тях.

И той се засмя, а после мрачно продължи да дъвче хляба си.

Малко след това се сбогува с децата и извика на жена си:

— Трябва да тръгвам за тинга.

— Искате ли да ни помогнете да опечем хляба? — попита Ейла приятелите.

— Бихме искали — отвърна Леон. — Но и ние искаме да отидем на тинга.

— Вие ли? — засмя се Ейла.

— Ами да — отвърна Леон и се усмихна. — Ела с нас. Ще станеш свидетел на нещо, което ще помниш дълго време.

— Предполагам, че просто ще ни изхвърлят — сбърчи чело Ейла.

— Ще застанем отзад, за да не се набиваме много-много на очи — каза Леон. — Е, какво, идваш или не?

Скоро децата вече бяха на мястото, където се провеждаше тингът.

— Можем да се скрием тук зад смърчовете — предложи Юлиан.

Изад клоните те виждаха добре мястото, където в полукръг бяха застанали петнайсетте князе. Някои стояха на дъжда, други се бяха прислонили под дърветата. Зад мъжете се извисяваха две фигури на божества. Сегест пристъпи напред. Лицето му беше сериозно. Зад него беше застанал възрастният жрец. Този път той принесе в жертва един фазан. Когато кръвта изпръска камъка и беше отправена молитва към Вотан, Сегест застана отпред. Той обходи с поглед събраните мъже. Върху лицето му се сипеха капчици дъжд. Никой не отрони и дума, преди Сегест да извиси глас.

— Днес трябваше да е денят на възмездието, денят на отмъщението — каза дрезгаво князът. — Но боговете поискаха друго. Допуснаха сред нас да се появи предател.

И той повтори обвиненията към Модорок.

— Всички вече знаем това — каза тихо Ейла. — Можеше да ни го спести.

— Не съм съгласна — възрази Ким. — Да нанесем ли удара, момчета?

Точно когато Леон и Юлиан кимнаха, конски тропот разтреса земята. Приблужи се един ездач.

Сегест замълча и погледна към новопристигналия. Беше Арминий! Сред редиците се понесе шепот.

— Това едва ли ще се хареса на Сегест — прошепна Леон.

— Сигурно много ще го изненада — додаде Юлиан.

— Какво, какво? Не разбирам нито думичка — каза Ейла.

Сегест разпери ръце:

— Арминий, радвам се да те видя!

— Успях да се измъкна за малко! — извика Арминий към князете. — Предвождам един разузнавателен отряд, трябва да разбера какво е положението и да докладвам. Не можем да отлагаме повече, скоро легионите ще са тук. Както разбрах от Мерлинда, при вас всичко върви по план, така че римляните скоро ще паднат в клопката.

Сегест поклати глава отрицателно:

— Не, за съжаление, храбри ми приятелю. Сред нас има предател. И това...

В този момент приятелите изскочиха от скривалището си. С тях беше и Ейла.

— Ти си лъжец и лицемер! — извика Юлиан.

Сегест погледна към тях:

— Какво си позволяваш, червей такъв? — изръмжа той в отговор.

— И какво изобщо търсите тук! — извика Брандолф. — И най-вече ти, Ейла!

Момичето смутено сви рамене.

— Можем да ви обясним всичко — извика бързо Юлиан. — Ние...

— Не, не можете! — грубо го прекъсна Сегест и извади меча си.

Юлиан направи крачка назад и усети присъствието на приятелите зад гърба си.

— Почакайте! — извика той и вдигна над главата си тайния свитък.

— Какво е това? — попита Арминий.

— Детинщини! — презрително извика Сегест и се опита да грабне свитъка.

Но Юлиан му се изплъзна:

— Това е тайно съобщение до римляните! — извика той. — И предателят не е Модорок, а изпращачът на това съобщение.

— Затваряй си устата! — изръмжа Сегест. — Той се хвърли към Юлиан и сграбчи ръцете му. — Дай ми това!

— Достатъчно! — извика Арминий. — Защо се нервираш толкова, Сегест? И защо посягаш на момчето?

Князът изглеждаше разколебан, но очите му яростно блестяха.

— Това е съобщение до римляните! — повтори Юлиан и размаха навития на руло свитък.

Разнесе се смях.

— Не е смешно! — каза сериозно Юлиан. След това прочете съдържанието: — „Аве, Вар, Арминий е предател. Искане да ви примамим в клопка. Върнете се обратно и убийте Арминий. Сегест.“

Смехът мигновено секна. Германите смаяно гледаха Юлиан и приятелите. Кия се притисна до краката на Юлиан и това му подейства невероятно успокояващо.

Пръв се опомни Сегест.

— Това са пълни глупости, няма да повярвате на това, нали? — извика той и неприязнено изгледа Юлиан. — Малкият негодник си измисля! Никой не може да прочете това.

Арминий пристъпи към Юлиан:

— Да, така изглежда на пръв поглед. Само че това сигурно е било написано върху скитала. Известен ми е този начин за предаване на съобщения.

— Точно така! — извика Юлиан. — И тази скитала е на Сегест.

— Не е вярно! — извика князът. — Това е клевета. Ще накълцам тази жаба на парчета!

— Тишина! — извика Арминий и погледна княза: — Учудва ме само защо си толкова нервен...

— Скиталата е в палтото му! — спокойно каза Юлиан. — Във вътрешния джоб.

Сегест изправи рамене. След това скръсти ръце пред гърдите си.

— Вярно ли е това? — попита Арминий.

Князът мълчеше.

— Ако не е вярно, сигурно няма да имаш нищо против да хвърля едно око на палтото ти? — попита отново Арминий.

Сред князете премина ропот. Сегест си пое дълбоко въздух.

— Не е нужно — каза той и извади скиталата.

Ропотът се засили.

Арминий взе дървената пръчка, отиде при Юлиан и нави съобщението върху нея.

Дъхът на Юлиан секна, докато Арминий пробягваше с поглед по текста. Леон потъркваше ръце една в друга, а Ким нервно подръпваше косата си.

Лицето на Арминий беше бяло като платно, когато се обърна към Сегест:

— Проклет предател! — викна той. — Децата са прави! Искал си да предупредиш римляните!

Князете побесняха и ако не беше Арминий, сигурно щяха да убият Сегест.

— Успокойте се! — викна Арминий. — Любопитен съм как децата са разбрали за съобщението.

Когато шумът утихна, приятелите разказаха всичко с най-малки подробности. Арминий само подсвирна, когато те свършиха:

— Имам един въпрос към теб, Сегест. Защо предаде делото ни?

Сегест наведе глава:

— Страхувах се за жените и децата ни. Нямаме шанс срещу римляните, те ще ни убият. Искан да предотвратя това кръвопролитие.

— Планът ни ще успее! — отсече Арминий и протегна ръце към сивото небе. — Боговете не са ни изоставили. Предотвратиха подлия ти замисъл, Сегест.

В знак на съгласие князете удариха по щитовете.

— Аз не съм предател. Отдавна си сътруднича с Вар и затова той пощади племето ни. Освен това исках да предотвратя възможността ти, Арминий, да станеш предводител на херуските, защото ще ни донесеш само нещастие — просъска Сегест. — И трето, не искам да се ожениш за дъщеря ми! Не я заслужаваш!

Арминий се удари в гърдите:

— Тя ме обича и ние ще се оженим, независимо дали това ти харесва, или не!

— Ще видим! — избоботи Сегест.

— Едва ли имаш какво повече да кажеш — отвърна хладно Арминий.

Юлиан се осмели да направи крачка напред:

— Ти ли организира нападението с огнените стрели, Сегест?

Князът кимна:

— Заповядах на няколко души, които не бяха особено въодушевени от плана на Арминий, да го направят. Нападнахме един римски разузнавателен отряд. Убихме един от войниците и взехме униформата му. Един от хората ми я облече и направи така, че да го видят по време на нападението и всички да помислят, че римляните са ни нападнали.

— Римлянинът не беше мъртъв. Неговите хора го откриха — поправи го Юлиан и продължи: — А след това постави капана за Мерлинда, нали?

Сегест отново кимна:

— Опитах се да ѝ попреча да предаде съобщението от Арминий на Брандолф. Но не успях. Затова реших да изпратя съобщение до Вар със скиталата.

— А подозрението трябваше да падне върху Модорок...

— Точно така. Когато се скарахме заради Туснелда и той побягна, реших да използвам възможността и тайно да предам съобщението на римляните. Знаех, че римските разузнавателни отряди са навсякъде. Същевременно насочих подозрението към Модорок и го убих.

— Отново грешиш! — прекъсна го пак Леон. — Модорок е жив и е на път към племето си.

Арминий поклати глава:

— Отвращаваш ме, Сегест!

В този момент две жени се втурнаха насам — Мерлинда и Туснелда.

— Един разузнавач донесе, че римляните се приближават — извика търговката.

— Да — продължи Туснелда. — Те са вече...

Тя не можа да довърши изречението си, защото видя Арминий.

— Ти... си жив? — със запъване произнесе тя. След това се втурна към него и го прегърна. Князете отново удариха по щитовете си.

— А сега трябва да решим какво да правим със Сегест! — извика Брандолф. — Той трябва да умре и да бъде хвърлен в блатото.

— Не! — извика Туснелда. — Той ми е баща. Моля те, Арминий, пощади го!

Приятелите видяха как Арминий се бори със себе си. Накрая все пак каза:

— Ще го задържим и по-късно ще решим какво да правим с него. Сега имаме по-важни задачи, като римляните например. Да ги нападнем! Всички на конете! Тръгваме!

КАПАНЪТ

— Знам едно дърво, откъдето всичко се вижда като на длан — извика Ейла, докато бързаха към селото.

Леон въпросително погледна към приятелите си. Те кимнаха и последваха Ейла към една височина, недалеч от вала, където се издигаше огромен дъб. Момичето чевръсто се покатери по клоните нагоре и приятелите се постараха да не изостават от нея. Както обикновено, Кия беше най-бърза.

— Там е пътят, по който трябва да дойдат римляните — полугласно каза Ейла и посочи на изток.

Мина един час, през който не се случи нищо. Германите не помръдваха от позициите си. Те чакаха, застанали плътно един до друг. Фрамите, спатите и саксовете бяха до тях. Над гората и блатото цареше зловеща тишина.

Внезапно приятелите чуха далечно пръхтене и малко след това се появиха първите римски войници.

— Това трябва да са разузнавачите — прошепна Ким.

След тях се изсипа множество от хора и животни. Начело вървеше аквилферът, следван от кавалерията — конните легионери, въоръжени с лъкове и стрели. Някои от тях носеха скъпи лицеви шлемове. Следваха велитите — пехотинци с малки щитове и копия. Зад тях маршируваха хастатите — тежковъоръжените пехотинци с брони, ризници и големи правоъгълни шлемове, покрити с кожа и украсени със светкавици — оръжието на бог Юпитер. Непосредствено зад тях идваха две каруци с провизии, теглени от мулета, а зад тях вървяха занаятчийски и други цивилни. Най-накрая отново крачеха войници.

Каруците непрекъснато засядаха в тинята. Чуваха се ругатни, разнасяха се команди, отекваха камшични удари. Колоната напредваше бавно. Дъждът продължаваше да се сипе върху мокрите до кости хора, които едва устояваха срещу силните пориви на вятъра. Крачка след крачка римляните се приближаваха към смъртоносната клопка.

Юлиан ставаше все по-нервен.
— Да изчезваме оттук! — настоя той.
— Тук, горе, не може да ни се случи нищо — засмя се Ейла.
— Да, докато не ни видят — отвърна Юлиан. — Да тръгваме,
хора!
След това адът се отвори.

Бойният вик на Арминий разкъса тишината. Херускът беше застанал с широко разкрасени крака върху добре замаскирания вал. Мечът му беше изваден. Германите изскочиха от укритието си и атакуваха нищо неподозиращите римляни. Обсипаха ги с дъжд от копия и се нахвърлиха върху тях със саксовете си.

Сред римляните настана хаос. Някои се опитаха да се защитават, но съпротивата им беше сломена. Други, загубили ума и дума, се втурнаха към блатото, където потънаха или бяха настигнати и убити. Тези, които се опитаха да се върнат назад, се сблъскаха със собствените си хора. Конете и мулетата се подплашиха и каруците се обърнаха. Чуваха се виковете. Отекваха хаотични команди.

И отново, и отново безмилостните вълни на германите заливаха римляните.

— Продължавайте, още, още, в името на Вотан! — гласът на Арминий заглушаваше крясъците. След това той се втурна към аквилифера, повали го на земята и вдигна златния орел на XVII легион над главата си:

— Победихме!

Няколко римляни го атакуваха, но Брандолф му се притече на помощ. Рамо до рамо двамата братя отблъснаха атаката.

— Стига ми толкова! — каза Юлиан преbledнял. — Да се махаме оттук!

И той започна да се спуска по мокрите клони. Останалите също напуснаха наблюдателницата си. След това се втурнаха след Ейла, която ги поведе към селото по обиколен път през гората. Шумът от битката постепенно утихна и приятелите си отдъхнаха.

Небето сякаш се беше продънило. Дъждът падаше като стена. Всичко беше станало само вода и тиня. Дрехите и кожата върху децата подгизнаха и приятелите затрепериха.

— Да отидем къщи! — извика Ейла. — Там ще се стоплим на огъня.

Юлиан се спря. Нямаше желание да се връща повече в къщата на Брандолф, искаше да се прибере къщи, в Зибентан!

— Добра идея, но преди това трябва да се обадим на Мерлинда. Ще дойдем веднага след това — извика той към Ейла, тъй като нищо по-добро не му идваше наум.

Момичето неразбиращо го погледна, но само вдигна рамене:

— Е, добре, до след малко тогава! — и продължи сама.

— Жалко — промълви Юлиан, докато избърсваше капките дъжд от върха на носа си. — Не обичам тези припрени сбогувания.

— Както и аз — съгласи се Ким, докато взимаше в ръце мократа котка. — Но вече имаме отговор на трите си въпроса. Знаем къде се е провело сражението, как е щракнал капанът и как се е осъществила връзката между Арминий и Брандолф.

Леон подсмръкна:

— Точно така, ето защо вече трябва да се връщаме в Зибентан. Да побързаме към мястото на тинга.

Приятелите хвърлиха последен поглед към селото и тръгнаха в обратната посока. Скоро стигнаха до свещеното място с огромните фигури на божества, увенчани с рогатите черепи.

— Е, това беше, да тръгваме! — каза тихо Юлиан.

Приятелите кимнаха. След това влязоха в дървената фигура. Нищо не ги спря и Темпус ги отведе обратно въщи, в Зибентан.

ПРОСТО БОЖЕСТВЕНИ

Както винаги в такива случаи, господин Тебелман бе предвидил всичко и го бе организиран по възможно най-добрия начин. Затова и денят, в който класът се озова в музея в Калкрийзе, не беше никак случаен. Учителят и учениците му пристигнаха там в един от така наречените тематични дни.

— Кой се интересува от боговете на германите, кой проявява интерес към облеклото им, а кой — към оръжията им? — извика учителят, когато учениците се изсипаха от автобуса, като не спираха да си приказват.

Бързо се оформиха групи по интереси. Леон, Ким и Юлиан се записаха в групата, която се интересуваше от боговете на германите.

Тебелман купи билети и най-напред всички заедно разгледаха изложбата под открито небе. Учителят ги заведе също така до един вал с ограда от клони.

— Зад един такъв вал германите причакали в засада римляните — започна изложението си Тебелман.

— Възстановката не е никак лоша — прошепна тихо Леон на приятелите си.

— Да — отвърна Юлиан, който настръхна само при мисълта за смъртоносния капан.

Тебелман продължи да говори и им разказа за Арминий и противника му Вар, на когото първоначално Арминий служел.

— Както вече ви казах, археолозите са открили в Калкрийзе много скелети, върхове на стрели и римски монети — продължи учителят. — Лично аз съм убеден, че битката се е състояла именно на това място.

— Ние също — прошепна Ким на Леон и Юлиан, които се засмяха.

Приятелите се озоваха в една зала, където екскурзоводката от музея им разказа за боговете на германите. Останалите ученици си водеха записки, защото Тебелман нямаше да е Тебелман, ако след това

пропусне да ги изпита за чутото. Единствено приятелите слушаха, без да си водят записки.

Веднага след това имаше практическа част.

— Сега всеки от вас ще изработи по една фигура на божество от пантеона на германите — обяви екскурзоводката и раздаде на учениците клони, триони и резбарски ножчета. — Трябва да направите фигура, която по форма да е като обърнато „У“. Фигурата има тяло, глава и крака, но няма ръце. След това...

Докато тя говореше, Юлиан, Леон и Ким вече бяха започнали работа. И, разбира се, бяха готови първи.

Екскурзоводката ги погледна изненадано.

— Трябва да призная, че сте много бързи.

Тя взе фигурите в ръка и внимателно ги разгледа:

— Много добре! Спазили сте много точно пропорциите. — Колкото повече оглеждаше фигурите на децата, толкова повече се въодушевяваше, докато накрая рече: — Фигурите ви са направо божествени!

Приятелите се смутиха:

— Е, не беше чак толкова трудно — отвърна Ким.

— Няма нужда да скромничите. Човек би си помислил, че сте виждали някъде подобно нещо — тя върна на приятелите фигурите и се засмя: — Само че това, разбира се, не е възможно.

— Разбира се, че не е възможно — в един глас отвърнаха Юлиан, Ким и Леон.

АРМИНИЙ И ВАР

Херуският вожд Арминий е роден около 17 г.пр.н.е. Германското му име е неизвестно. Бил е син на Сегимер, княз на херуските, който сключил съюз с римляните, за да осигури мирен живот на хората си. Сегимер изпратил сина си в Рим още като дете, за да се образова и да усвои военни умения. Там младият герман получил името Арминий. Той бил дисциплиниран и ученолюбив младеж и бързо впечатлил преподавателите с будния си ум. Щом завършил обучението си, Арминий бил назначен в римската армия. Скоро получил и римско гражданство, и правото да гласува. На младия херуск било гласувано доверието да командва спомагателните отряди от германски воини. Най-вероятно през 4 г. Арминий участвал в потушаването на бунтовете в Панония, а след завръщането си в Рим бил изпратен в Германия.

Провинция Германия създавала доста проблеми на Рим. Още след като Цезар присъединил тези земи към Рим през 60-те години преди новата ера, районът се прославил с честите бунтове и въстания на непокорните племена. Германия била като трън в очите на централната власт.

През 4 г. император Август^[1] решил да сложи край на това неустановено положение и наредил на доведения си син Тиберий^[2], управител на провинцията, да довърши завладяването на Германия и да разшири границите ѝ от Рейн, където били в момента, до река Елба. Тиберий подготвил осем легиона за този поход, но в това време избухнало въстанието в Панония и вместо към Германия, Тиберий се отправил натам. На негово място за управител на провинция Германия през 7 г. бил назначен римският аристократ и бивш управител на провинция Сирия, Публий Квинтилий Вар^[3]. В задачите му влизало да наложи римските закони на територията на провинцията, да поддържа мира и да събира данъците.

По това време Публий Вар бил над петдесетгодишен. Някои автори, негови съвременници, го описват като безочлив, груб и алчен, а други — като незаинтересуван и миролюбив. Каквато и да е истината

за неговия характер, едно било безспорно — Вар се оказал неподготвен за предизвикателствата в управлението на тази размирна провинция. Вместо да обърне внимание на военната подготовка и бойната готовност на римските подразделения, той разпръснал армията и използвал войниците за изграждане на пътища и мостове, за почистване на блатата и горите. Заедно с това наложил строго събиране на данъците, като поставил непосилно за германските племена условие, налозите да се плащат в злато. Провинцията вряла и кипяла от недоволство.

В този момент в Германия бил изпратен Арминий. Той много бързо станал пръв довереник на Вар. Римският управител разчитал, че младият херуск се ползва с доверието на местното население. Това му вдъхвало сигурност и лъжливата увереност, че провинцията е изцяло под контрола на римляните.

Плановете на Арминий обаче били други. Тайно от Вар той постепенно успял да обедини враждуващите помежду си германски племена и да ги убеди, че могат да се противопоставят на римляните и да освободят бащините си земи.

През септември 9 г. три римски легиона — XVII, XVIII и XIX, три ескадрона кавалерия и шест кохорти спомагателни войски поели от летния си лагер по поречието на река Везер към зимната си квартира край река Рейн. По пътя Вар научил за малък бунт наблизо. Той решил да отклони армията и да го потуши. Арминий командвал спомагателните войски и бил постоянно до Вар. Най-вероятно той е повел римската армия по непознатите за римляните пътища, така че да ги насочи право към готвената от германите засада.

Вар получил предупреждение за фалшивия бунт и за готвената засада от един херуски благородник — Сегест, който решил да съдейства на римляните, защото не бил съгласен дъщеря му Туснелда да се омъжи за Арминий и смятал, че ако римляните разберат за предателството на младия херуск, ще го накажат със смърт.

Вар обаче не се отнесъл сериозно към това предупреждение и продължил право към подготвената от германите засада. Пътят, по който се движели римските легиони, бил тесен и войската се проточила на повече от 15 км разстояние. Римляните не само че не можели да вървят в боен строй, но и били смесени с голям брой цивилни, включително и семействата на войниците.

Когато първите отряди попаднали на засадата до хълма Калкрийзе, последните дори не разбрали какво става. Римляните нямало накъде да отстъпват. Скоро германите нападнали цялата дължина на римската колона. Римляните не успели да се подредят в боен ред и затова били принудени да влязат в поединични бойни схватки, което било добре дошло за германите.

Арминий добре познавал бойните тактики на римляните, но римляните не знаели почти нищо за германите. Част от войската нямала никакъв опит във воденето на битки с германски племена. Въпреки това римляните успели да отблъснат първата атака и да устроят лагер за през нощта. Нападенията на германите обаче продължили. Спомагателните войски, водени от Арминий, дезертирали и римляните трябвало да се справят сами. Те устояли четири дни на германските нападения. Накрая предприели нощен поход в опит да избягат, но се натъкнали на нов капан, подготвен от германите. Един от най-високопоставените офицери изоставил войниците и дезертирал заедно с кавалерията. Римляните били объркани и отчаяни. Германите използвали това, щурмували отново римската армия и избили голяма част от войниците. Тези, които се опитали да избягат, попаднали в блатата и там намерили смъртта си. Вар и част от неговите военачалници се самоубили още на бойното поле, за да не попаднат в ръцете на германите.

В битката при Калкрийзе римляните дали между 15 000 и 20 000 жертви. Трите легиона били напълно унищожени. Това било едно от най-големите поражения на Рим. Победата на германите при Калкрийзе била последвана от унищожаването на всички римски гарнизони, укрепления и градове на изток от Рейн. Римляните били изтласкани от тези земи. В Рим зацарил страх и според историка Светоний император Октавиан Август заповядал в града да има засилена нощна стража.

Поражението на римляните сложило край на разширението на Римската империя на северозапад. А номерата на трите унищожени легиона никога повече не били използвани в римската армия — нещо уникално в римската история.

Тиберий, доведеният син на император Октавиан, предприел три последователни наказателни похода срещу германите. Границите на империята окончателно се установили на запад от река Рейн и там

съпротивата на местното население била сломена. След възкачването на трона на Тиберий, делото му в Германия било продължено от племенника му Германик. През 14 г. той предприел нападение срещу германските племена с многочислена армия. По време на този поход римляните освободили държания под арест Сегест и пленили дъщеря му Туснелда, която била бременна със сина на Арминий. Туснелда и Сегест били отведени в Рим и били показани на голямото триумфално шествие на Германик като ценни трофеи.

Съдбата на Сегест и Туснелда тъне в неизвестност. Знае се, че Сегест получил убежище в Рим и най-вероятно е завършил живота си в малко провинциално имение. Туснелда родила сина на Арминий. Не е известно името на момчето. То било обучено за гладиатор и най-вероятно е загинало на арената на около 20-годишна възраст.

Арминий оглавявал съпротивата на разпокъсаните германски племена до 21 г. Въпреки военните си успехи, той не се ползвал с подкрепата на германските князе. През 21 г. той бил убит, най-вероятно от свой близък сродник. Предполага се, че убийството му е резултат от заговор, организиран от негови противници, които се уплашили, че властта и популярността му сред народа са нараснали твърде много.

Името му обаче останало в историята. През XV в. Мартин Лутер превърнал херуския княз в символ на германската националистическа идея под името Херман. И до ден-днешен той продължава да олицетворява стремежа на германците към свобода и независимост.

[1] Август, Гай Октавиан (63 г.пр.н.е. — 14 г.сл.н.е.). — Римски император, чието управление слага начало на нов период в римската история — периода на Римската империя. — Б.пр. ↑

[2] Тиберий (42 г.пр.н.е. — 37 г.сл.н.е.). — римски император, наследник на Октавиан Август. След римското поражение в Тевтобургската гора той бил изпратен да потуши размириците. — Б.пр. ↑

[3] Вар, Публий Квинтилий (47 г.пр.н.е. — 9 г.сл.н.е.). — главнокомандващ на римската армия и наместник в Германия. — Б.пр. ↑

Издание:

Фабиан Ленк. Клопка в Тевтонската гора

Издателство „Фют“, София, 2011

Немска. Първо издание

Редактор: Илияна Владимирова

Илюстрации: Алмут Кунерт

ISBN: 978-954-625-762-88

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.